

Maga Schmith Jeremiás.

Gyoma, 1925. május 24

Ezen kötetben közölt krónikák kiadói joga a Corvina lapkiadó vállalaté és utánnomása, valamint előadása szigoruan tilos.

Időnyomozás
1927. 7. 21.
DR. KATÓ JÓZSEF

KRÓNIKÁS KÖNYVE

Az elhunyt szerző levelével.

Kiadja a Dr. Kató József emlékbizottság.
Minden eladott könyv után, 80 fillér
Dr. Kató József siremlékére lesz fordítva.

Nyomatott a Corvina könyvnyomdai műintézetben
Gyomán

Boríték eredeti domborművét Papp Zsigmond
gazdálkodó készítette

Az olvasóhoz.

Rég elmúlt időkben nagy hivatásokra mindég büszke magyar fajunk történelmét is krónikákban élte meg.

Úgy szállt a krónikás ének ivadékról-ivadékra, a történelem, az igaz valóság átszűrve a költészet csillogó pókhálószálaival, hogy szebbnek mutassa, a szívhez hozzáférhetőbbé tegye az igazságot.

Fajunk sajátos tulajdonsága, hogy történelmi valóságokat ma is színez, komor, vagy legtöbbször a keserű elevenbe szökkenő neveltető vonásokkal, a való igazat fekete, vagy könnyűveretű költészetté festi át.

Ez a krónikairás eredője.

Ma avas, mohos századok után történelmet írunk, fekete betűkkel, de ma már a magyar história hivatott, avatott, tanult meglátói írják a lehanyaglott magyar Sorsot.

Ennek a magyar sorsnak mégis mindenki láncszeme. Így tevődik össze a láncszemekből a történelem.

*Ezek a krónikás versek is ha nem is láncszemek de csillogó cserépdarabok. Érzéki-
tői a regős rigmusok áttört fátyola alatt an-
nak, ami volt, ami van, ami mind így egy-
beszedve megadja a mai gyomai kultur-
képet.*

*Ezek a regős írások országos igényre
nem tartanak számot Nem is úgy íródtak,*

*Innen lelkedzettek ki a gyomai földből.
Magunknak.*

*Majd egy kis kortörténet a holnap, a hol-
napután számára, tán igaz is, nem is, de
összecseng mint a törött cserépdarab, van
benne valami, komoly célok, amik a keserű
humor alatt talán és részben igazságot is
láttak.*

*Sok kérdés, sok ember van együtt, de
minden bántó gondolat nélkül.*

Igy indul ez a kis könyv útnak.

*Talán ez az összefoglalás szórakoztat is,
vagy tán a gondolatok egybe kapcsolódása
utján lepattogzik sok-sok visszásság.*

ó.

Előszó.

*A véletlen különös szeszélye folytán
nekem jutott az a megtisztelő feladat,
elhunyt elődöm, Gyoma nagynevű poétá-
jának írásai elé előszót írni.*

*A háborút megelőző években Kolozs-
váron jártam, ahol az akkori időkben
egy fiatal költő tűnt fel. Versei mély nyo-
mokat hagytak a közönség lelkében s a
kolozsvári „Ujság” büszkén vallotta a
magáénak Kató Józsefet. Mi akik elin-
dulni láttuk, akkoriban nagy jövőt jósol-
tunk neki s benne hittük a magyar iro-
dalom egyik utförőjét, aki felrázza tespe-
déséből, a szunnyadó magyar életet.
Másként történt, nem így történt.*

*— Az alma mater öléből, egy nagy
világégés sodorta el s mikor egy viharos
téli estén Galiciában hozott vele össze a
sors, a meg nem értett, a csalódott nagy
lélek sikoltott ki belőle.*

Senki sem lehet próféta a maga hazá-

jában! Ez a sors beteljesedett rajta is. Talán sehol sem értették annyira félre, mint Gyomán. Miért? Nem tudták talán felfogni, az írásai mélyén rejlő nagy gondolatokat? . . . Akármint van, az itthoni meg nem értés, dr. Kató József tragédiája lett.

Ebben a kis könyvben adjuk utolsó írásait. Nem világra, nem is országra szóló művek, hanem forgácsok, szűkebb pátriájának életéből. És mert ezek az írások csak helyi vonatkozásuak fogadják ezt a könyvet meleg szeretettel. Azzal a szeretettel legalább, amellyel idegenek is szerették és azzal a kegyelettel, amellyel mi, utjára bocsájtjuk. Vonja be dr. Kató József sirját a kiengesztelődés szelleme.

Gyoma, 1927 április hó.

Tárkányi József.

*M*i világít ott a sikon

Távolba?

Talán bizony Gyoma híres
Városa?

Nem a város csupán csak a
Nagy malom,
Világítani neki van csak
Alkalom

De a város fekete mint

A bivaly

Azt mondják, hogy nincs belőle
Semmi baj.

Mert itt minden ember feje

Világít,

Minek akkor az a villany

Világ itt?

Elég hogyha a járdája

Műremek,

Hogyha rálép az ember már

Megremeg,

Akinek itt kitörnek a

Lábai,
Nem segit ott se Eisler, se
Máday.

A gyomai divat amit
Megkiván
Nincs a lábon más csupán csak
Kordován,
A padlásrol lekerül a
Csizmaszár,
De az ember mégis fülig
Csupa sár.

Segíteni itt is lehet
Ámbátor,
Falábon jár a bíró s a
Kurátor.
Disznótorba így jártak a
Nagyapák
S lemásolják a késői
Unokák.

Szépén haladsz szép kis Gyoma
Mondhatom.
Megállott a te mutatód
A haton,

Mozdulatlan nagy alvó vár
Az te vagy,
S mindegy neked hogyha esik
Vagy ha fagy.

Gyoma, 1922. december 24.

Hála Isten a hátulján

*Nem vagyunk,
Mi is mégis csak a korról
Haladunk.
Sajtot, vaját készít nekünk
Majd a gyár,
S nem leszünk már olyan mint a
Pipaszár.*

*Mert hát kérem Gyomán sajtgyár
Alakul,
S állítólag tejet vesz majd
Alapul,
Büszke is lett sok tehén most
Magára,
S részvényt jegyez az istálló
Falára.*

*Céda sorunk jó szemmel néz
Most le ránk,
Szemeinkből eddig könnyet
Sajtolánk*

*Most sajtolunk, sajtot ámde
Igazit,
Amit majd egy szövetkezet
Igazit,*

*Szó sincs róla, hogy ez csupa
Haladás,
Reggelire sajtot eszik
A gulyás,
Vajba fűrdik a kis bojtár
Ha felkel
És kap sajtot, s ráadásnak
Ami kell.*

*Lesz itt gyártmány mindenféle
Ami jó,
Énekelhet az az antant
Misszió.
Félre a gond, félre bánat
Félre bú,
Hisz az élet ugyis régen
Sajtszagu.*

Gyoma, 1923. február 11.

*P*etrezselyem, petrezselyem
Oda kezdesz gravitálni,
Mint a bársony, meg a selyem.

Sárgarépa, sárgarépa,
Hogy a Devla ütött volna
Kint a földön már derékba.

Sárgarépa gyufaszálnyi
Akárcsak a fecskemadár,
Hogy tudsz oly magasra szállni.

Csipi-csupi vöröshagyma
Imádkozzunk, hogy az árad
Valahogyan alább hagyna.

Hát a borsó meg a lencse?
Akinek van orrán, vállán
Az isteni nagy szerencse.

Nagy becse lett a paszulynak,
Drágább mint egy kis opáلكő,

S az emberek nagyot fujnak.

A kenyér is esik latba
Néha látni olyasfélét
Egyik másik kirakatba.

Hát a túró meg a tejfel
Ha ilyesmit látni akarsz
Három nappal korább kelj fel.

Igy, ahogy az Isten óvja
Maholnap lesz minden háznál
Kinek-kinek milliója.

Éhség nyomor nem lesz velünk
Im itt van a cáfolata
Milliónál nincs egyebünk.

Vége mégis az a dalnak,
Hogy a sok-sok milliókon
Lesznek, akik éhen halnak.

Nagyon duplán fog a kréta
Szegény ember szempontjából
Kérem szépen ez rossz tréfa.

Gyoma, 1923. szeptember 23.

*Kis Gyomában minden csendes
De hangos lesz a szüret
Ez lesz aztán az utolsó
S jő az esti szürkület.*

*Nagy álmra hajlik lassan
Ami élet, ami szép,
Hulló levél permetezik
Lábunk alatt szertesét.*

*De álomból ébred újra
A gyomai agglegény,
Vissza sütő őszi napon
A szívök még kőkemény.*

*Uj borra, meg uj buzára
Házasodik mind a hány,
Kis Gyomába végre egyszer
Nem marad pártába lány.*

*Mert igaz is kérem szépen
Nagy szám ötven agglegény,
Akik huzzák a fizetést*

Minden hónap elsején.

*Se nem tesznek, se nem vesznek
És ugy éldegélnek itt,
Mintha csak bagóra volna
Minden ami női hit.,*

*Öreg ötven agglegények
Nem járnak a gátra most,
Abban a kis szívceberben
Erjedőben van a must.*

*Hátha még bor lesz belőle
Tisztult édes és szemes,
Kéért ötven évig várni
Mégis csak volt érdemes,*

*A mi számunk magyar borban
Oh amugy is oly kevés,
Ez lenne oszt az igazi
Virtikli többtermelés..*

*Ki jó szóra most se hallgat
Annak tályog gyökeret
Igy valahogy okkal móddal
Tavasza tán megered.*

Gyoma, 1923. szeptember 16.

*Mikor még én kicsi voltam,
S gügyögött számon a szó
Nem volt előttem tekintély
Csupán a harangozó.*

*Hogy élhet ott fent magába
Mint a vízbe lent a hal
Nem volt nekem képzelhetőbb
És magasabb hivatal.*

*Óh de ez a bus ember sors
Sok mindenre megtanít,
Nem elég csak harangozni
Más feladat is van itt.*

*Van még ennél magasztosabb —
És pont erről szól a dal:
Még a harangozónál is
Szebb a lakáshivatal.*

*Keresni azt, ami nincsen,
Vagy van, de nem látható*

*És úgy tenni, mintha lenne,
Ez a munka megható.*

*Tenni, venni, irni, menni,
Tenni, hogy a munka sok,
Nohát ezt az egyet bölcsen
Találták az okosok.*

*Egy lakást én is kerestem
És ez kérem nem regény
Korbuly Lajos elnök útján
Ily tanácsot nyertem én:*

*— A Fiastyuk utca sarkán
Van bérkocsi nemcsak egy
Üljön a göncölszekérre,
Mely a Hold uccába megy.*

*Ott a medve sarki csillag,
Vagy a Vénusz szálloda,
Annyi üres lakásról még
Jupiter sem álmoda.*

Gyoma, 1923, szeptember 9.

*Beköszöntött bus szeptember,
Annak is az elseje,
Citerázik a Pistukák
Külseje és belseje.*

*Iskoláré-máré-faré,
Elkészült a kis bakó,
Szepegő könny hull most rája
Legalább is egy akó.*

*Indulnak az iskolába
Mindenfelől új rajok,
Akiikkel csak gyarapodnak
Barna gondok és bajok.*

*Nekik még a szoknya volt a
Legbiztosabb fundament,
Óh de furcsa most ebben a
Nagy börtönben odabent.*

*Ámde akad Kuruc közte,
Ki megáll az út felén,*

*Ki azt nézi reggelente:
A Holt-Körös merre mén.*

*Elszundit a gátoldalban
Nem is egy, de jó néhány;
Vélik, hogy a szép természet
Az a legszebb tudomány.*

*Csak a szöke huszárbajsza
Ágaskodik feketén,
Csodálkozik a teremtő
Ennyi újabb remekén.*

Gyoma, 1923, szeptember 2.

*Azt sem tudják már maholnap
Hányadán áll a világ,
A nyakunkban nagy kolonczként
Csüng az örök drágaság.*

*Elfelejtjük lassan lassan,
Ami kedves, ami jó,
Az a híres kerek zsemle
Üres mint egy rossz dió.*

*Ha az ember egészséges
S enni akar emberül,
Akár milyen kövér búza
Igen hamar kimerül.*

*Aki beteg az nem eszik,
Mégis drága valami,
Doktorról vagy patikáról
Jobb ma nem is hallani.*

*Ez idáig mind megjárná
De meghalni sem lehet,*

*Mert százezret kalkulál ki
Aki minket eltemet.*

*Nagyon drága patkót vernek
A Szent-Mihály lovára,
Az embernek itt még jobban
Vigyázni kell magára.*

*Legbölcsebb még a Mirhóhát
És ott is a kaszinó,
Úgy fogják fel, hogy az élet
Pára, amely illanó.*

*S elillanak Csongorádra
Mert nincs messze Csongorád,
És vidáman verik csapra
A vén hordó tomporát.*

*Aki ebből iszogathat
Az a boldog állapot,
Három napig félrevágja
Csurgóra a kalapot.*

Gyoma, 1923. február 25.

*C*mberszivre mostanában

Ami hat:

Első lesz most a tavaszi

Uj divat.

Kivágott blúz s mellé szoknya,

Hullámo s,

Aki ránéz, bizonyisten

Nem álmos.

Megterem a bolond divat

Magátul.

Csüng a szallag elöl s aztán

Csüng hátul,

Csüng a csipőn, csüng a vállon

Valami,

Még tanár sem fejtené meg,

Hogy az mi.

Egy két öltés s ezt úgy hívják,

Hogy ruha,

Akkor szép most, hogyha szörnyen

Pacuha.

Fő, hogy csüngjön ami csünghet

Rajt vagy bojt,

Mellékes, hogy a drágaság

Majd meg fojt.

Éppügy csüng az orra sok-sok

Embernek,

Házasodni épp e miatt

Nem mernek.

Ijesztő a farmatringos

Cifra kép,

Még a szép lány se tudja már

Mi a szép.

Gyoma, 1923. március 4.

*Jön a tavasz nem sokára
Legalább is kellene,
Hogy egy kicsit több legyen már
Az életünk kelleme.*

*Megindul a gólya, fecske
Mint egy légi gyorsvonat,
Kevés gözzel, sok mérföldet
Futnak be egy nap alatt.*

*S indul Endröd szélső sora
Akár kicsi, vagy akár nagy,
S összeszedik mind egy szemig
Amit meghagyott a fagy.*

*És kezdenek tapasztani
Hogy felnyög a hősi hant,
Tapasztanak kívül-belül
Tapasztanak fent s alatt.*

*Tapasztanak lánggal hévvel
Nappal, délbe, éjszaka,*

*S türi a fal némán mint a
Simogatást a cica.*

*De az ember szinte cifra
Gondolattal van tele:
Kétszáz éve ezt csinálják,
Mikor lesznek kész vele.*

Gyoma, 1923. március 10.

*E*lmult a nagy sáros vásár
De Schön Marci arca bús,
Kevés volt a vendég szörnyen
És nyakán maradt a hús.

Olyan volt csak ez a vásár,
Amelynek a tükre hü :
Három asszony ha összeáll
Már országos jellegű.

Volt sátor is fent a járdán,
Mézeskalács és cukor,
De most nem lepte a darázs,
Sem pedig az uti por.

Vásárfiát így is kaptak
Böven, sokat s eleget,
Amiket a kicsi s felnőtt
Egyaránt megemleget.

Igy Hajdufi kapott egy nagy
Ládát, melyben sok levél,

*Egymás haját tépi benne
Kunigunda és Adél.*

*Kovács, Blum, Glück és társa,
Hogy hűtsék a szenvedélyt,
Vásárfia gyanánt kaptak
Egy-egy trafik engedélyt.*

*Aztán volt egy nagy papagály,
Körötte sok cédula,
Akinek az húzott egyet,
Rögtön Csóthnak indula.*

*A sok kislány kicsi babát,
A kis fiú kis huszárt,
Füle mellett cukorszivar,
Ami persze még nem árt.*

*Később ugyis megcserelik,
Mert az idő szállva jár,
A fiunak a baba kell
És a lánynak a huszár.*

Gyoma, 1923. március 18.

*Oh parlament, magyar parlament
A te napod oly hamar lement,
Folyamként ömlik mindég szóra szó
S olyanná lett, mint egy nagy borozó.*

*Mindenki férfi, mindenki vitéz
Mint egy fűzfa vessző, ugy hajlik az ész,
Hajlik erre, hajlik amarra,
S mindig kész falánk viadalra.*

*Sok önteltség vert már ott sátrat
Adják a hőst, adják a bátrat,
Ők fogják fel a kilőtt bombát
És esznek rá tojásos gombát.*

*Bolházzák egymást, ki nagyobb legény,
Mint a verebek a ház tetején,
Semmi se jó, de élnek boldogan,
S hiszik, hogy most már minden rendbe
van.*

Pedig dehogy van. Egy cseppet se fáj,

*Ha egy kicsit szűkül a házsabály
Minket immár százféle példa int,
S csak az egymás marása fáj megint.*

*Fáj, amikor egymásra acsarog
Kik azt tartják, hogy ők is magyarok,
És ordító példának állnak
Egy jövődő magyar halálnak.*

Gyoma, 1923. március 25.

Az endrödi cigánysoron

*Nagy a sirás rivás,
Tífusz ellen védekezik
A bögös, a primás.
A putrihoz támaszkodva
A rajkóknak mondja:
Lám csak, hogy a miniszternek
Miránk is van gondja.*

*Sorbaállott Fáraónak
Legapraja s nagyja,
Ahol viszket, most az egyszer
Egekig ragadja.
Esküdzik égre-földre,
Hogy a szemük fusson:
Ha egy bogarat is kaptak
Az apai jusson.*

*Ámde doktor Kovács Péter
Nem ismer kegyelmet,
Kikutatott minden korcot
Mégis tán ha lelhet.*

*A nyavalya könnyen terjed,
Vigyázni kell mégis!
S a bacillus kisebb még a
Sonka csülöknél is.*

*Megfogadták, hogy ezután
Patyolatba járnak,
Csakhogy elébb még egy kicsit
Meleg nyárra várnak.
Közegészség szempontjából
Ők mindenre készek,
Minek akkor ruhanemű,
Az a bogárfészek?*

*Ha valahol viszket is most,
Moccani se mernek,
Egyet mégis üzentek a
Vass ur miniszternek:
— A fürdéstől még a füstös
Kis purdé sem félne,
Csakhogy ehhez nem rendelet,
Hanem szappan kéne.*

Gyoma, 1923. április 1.

*F*eltámadást hirdet

*A harang ércnyelve,
Hitetlen dús szívünk
Uj reménnyel telve.
Bár hitet hirdető
Zendülő harangszó,
Ne lenne már egyszer
Pusztaságba hangzó.*

*Egyéb se a sorsunk
Csak golgota járás,
Valahogy elég volt
A türés, a várás,
Lelkünk roskadóban,
A hit templomába
Reméltünk idáig
Hiába, Hiába...*

*Ez a Husvét ünnep
Most sem az a régi,
Mert még mindég látunk
Tábortüzet égni,*

*Körül a határon
Még poroszlók járnak,
Minket fenyegető
Feketéllő árnyak.*

*Eltévedt örömben
Ha volt bennünk vétek,
Leborult már érte
Temérdek nagypéntek.
Sasoknak születünk
És a szárnyunk tolla
Saját göröngyünkön
Van porba omolva.*

*Légy szép Husvét ünnep
A hit erős vára,
Hogy uj bizalommal
Várhassunk a nyárra,
Nyár után az őszre,
Hogy már valahára
Élet napja süssön,
A magyar hazára.*

Gyoma, 1923. április 8.

*Almodtam a héten
Egy különös álmot,
Mint Ádám nőtelen
Korában se látott.*

*Nem voltam én király,
Nem volt nekem váram:
A Tiszavidéknél
Én voltam az áram.*

*Madaras fejlesztett
S megnőtt a szakála,
Amíg én belőlem
Áramot csinálta.*

*Előbb csak pislogtam,
Majd elkezdtem égni,
Mint a lány ki nem mer
A legényre nézni.*

*S égtem az uccákon
Esteli setétben,*

*Akkor is csak úgy, hogy
Minden tizedikben.*

*Jártam a vendéglőt,
Marci volt vagy Áron,
Mindegy volt: fizettek
Rettenetes áron.*

*Voltam közgyűlésen,
Volt temérdek szólam,
A szentelt vizet is
Majd leszedték rólam.*

*Aztán megfutottam
Sok-sok magánházat,
Na, hogy ott mit láttam,
Nem kell magyarázat.*

*Láttam olyat is hogy . . .
De hát mit akartak?
Hirtelen, váratlan
Csak úgy lecsavartak.*

Gyoma, 1923. április 15.

*J*zínészek is jöttek immár
Szinézkedni Gyomára
És így özvegy Kulturáné,
Nem marad már magára.

*A Lászlófi neve Bódog,
Néz is szerte bódogan,
Különösen ha a színház
Minden este telve van.*

*Aki legény annak is van
Udvarolni bő köre,
Van Ibolya, Emilia,
Illa, Lilla és Pöre.*

*Bizonyos, hogy mindenki kap
Minden este majd sokat,
Ha csokrot nem, legalább is
Szörnyen heves tapsokat.*

*Sajnos, hogy a taps csak kedves,
Bár sok mindennel felér,*

*Csak hogy az még se nem dollár
Még csak nem is lágy kenyér.*

*Vidám kedvű mesemondók
Általános végzet ez,
Dalolgatnak és belülről
Halkan a könny permetez.*

Gyoma, 1927. április 14.

*Mint a majom a nagy fára,
Felszaladt a szatyving ára,
Akár gyufa, akár tojás,
Mindennek van szabad folyás.*

*Áldogál a szegény ember,
Spekulál, de venni nem mer,
Mert ha egyet köhint, máris
Kiürül a bugyelláris.*

*Tizezres lett most az alap
Akár cipő, akár kalap,
Azt hiszik, hogy a pénz terem,
Mint a bolgár petrezselyem.*

*De ne búsulj jó magyarom,
Fogd a pipát jól agyaron,
Senkinek sem lesz itt kára,
Osztják a pénzt nemsokára.*

*A svájci gyár mostan gyártott
Vagy százötven milliárdot.*

*Nyomták nappal, nyomták éjjel,
Hátha köztünk osztják széjjel? . . .*

Gyoma, 1923. április 21.

*F*olnapután itt lesz május,
Annak is az elseje
S kizöldül a vén Pikóház
Külseje és belseje.

És megnyillik a pavillon
— *Óh irgalom, légy velünk!*
Kivonul majd paradésan
A tűzoltó-egyletünk.

Kiviszik a száraz tömlöt
És az agg csövezetők,
Elméláznak, hogy biz egykor
Tűzoltók is voltak ők.

Ámde már a főparancsnok
Jelző sipja megrekedt,
Ha egy tiszta hangot adna
Ma is adna ezreket.

Igy aztán majd a berényi
Hires-neves dalárda,

Elénekel egy pár verset,
A tűzoltók javára.

A kottáról vigasztalón
Dalolja, hogy jö a nyár,
De a régi felszerelés,
Nem jön vissza soha már.

Pedig most e megnyitóra
Sokan vettek kalapot,
Hogy most újra megszervezzék
A tűzoltó alapot.

Gyoma, 1923. április 28.

*T*ele van a város
Sárga kis libával,
Sárga kis libának
Friss zöld illatával.
Bolyongunk közöttte
Akárcsak az árva,
Hogy bele ne lépjünk
Az már ki van zárva.

Gyalogjáró ember
Igen hamar botló,
Ha rácsavargózik
A kikötött kotle.
Csirkesereg fityeg
Árokiparti gazba,
Mert május van kérem
S mert mindenki gazda.

Birka, borjú, disznó,
Meg a tehén csorda,
Illatozik, ha egy
Elmarad a sorba.
Óh gyönyörű május

Üde zöldelése,
Illő, hogy az ember
Emlékkönyvbe vesse.

Sétakerti fákra,
Ha leszáll az alkony,
Szunyogok nősülnek,
Ott a Körösparton.
Vakarózhatsz tőle
Mind a két füledre,
Minek akkor menni
Balatonfüredre?

Május ébredése
Im így köszönt minket,
Dobszóval és kürttel,
Mint hős eleinket.
Ámde ez nem játszik
Szerepet se nálam,
Azért vagyunk mező-
Gazdasági állam.

Gyoma, 1923. május 6.

*M*intha lába kelne
Valamennyi rögnek,
Iskolás gyerekek
Szanaszét görögnek.

*M*int sok kis mosolygó
De eleven árnyak,
Ők most hivatalból
Kéregetni járnak.

— Egy endrödi dollár
Vagy egy tojás ára,
Szegény tüdővész
Gyermekek javára.

— Tehéntüro, tejfel,
Avagy más akármí,
Mert hát addig se kell
Iskolába járni.

*S*a kegyes adomány
Nyúlik mint a rétes,
Dehogy megy el addig

Aki tüdővész.

Gyoma, 1923. május 13.

*Piros pünkösdi áldott napja
Meleg szívvel köszöntünk,
A lélek nagy mélységével
Maradj soká közöttünk.*

*Ugy mondta az öreg költő,
Hogy a hit az drága kincs,
—Járva a bús életutat—
Éppen ez az, ami nincs.*

*Rég kipusztult udvarunkból
A pünkösdi rózsafa,
Azt se tudják már manapság,
Milyen volt az illata.*

*Pedig óh de szép volt az a
Kicsi bimbó, illatos,
Szebb, mint ma a sok nagy virág,
Mit titkos könny árja mos.*

*A pünkösdi rózsaszállal
Az erkölcs is elmaradt,
S úgy elszállt, mint a szentlélek*

Béke és jóakarat.

Gyoma, 1923. május 20.

*Majd ha egyszer kis Klárikóm
Nagy leány lesz, eladó,
Majd hogyha a városé lesz
A Holler nagy fogadó.*

*A viharról, ha azt mondják,
Hogy csak szellő lengedez
És én ovodába járok
Ismét Mari nénihez.*

*Ha Szerető Jancsi lesz majd
Az albiró itt Gyomán,
S Garay Imre oly karcsu lesz
Mint egy gyenge tulipán.*

*Majd amikor farkast játszik
A gyepen a kis Bari
És aranyban fizet engem,
A versért Nádudvary.*

*Majd amikor Endrődön lesz
Az arany nap kelőbe,
Majd amikor a nagy trafik*

Kinyit rendes időbe.

*Majd ha egyszer Halász Poldi
A Hitelbank tagja lesz,
Majd ha ébredő lesz, aki
Ma még mindég Abelesz.*

*Vataynál majd ha lesznek
Olesó bükkfa bútorok,
Majd ha egymást ölelgetik,
A papok és doktorok.*

*Majd mikor a búzaföldön
Bátor állat lesz a nyul,
Majd ha Pikó és Iványi
Az egymás keblére hull.*

*Majd ha a távol jövőndők
Változása így lecsap;
— A Holtkéznek az ujságban
Akkor lesz majd vége csak!...*

Gyoma, 1923. május 27.

*F*orgalom, forgalom
Te nagy forgó valami,
Napi forgalomban
Téged mindég hallani.

Forgalomba hoztak
És már ez is forgalom,
S ez a forgolódás
Általános borzalom.

A neved forgalmi,
De a főnév adó,
Tudja a teremtő
Hány percentre dagadó.

S alá esik minden
A mi forgalomba van,
A forgalmi jönök
Mikor szolgálatba van.

Aki forgolódik
Szép asszony vagy lány körül,
Ez a forgolódás

Már adó alá kerül.

*Egy nagy kérdés maradt
Én előttem itt csupán,
Ki fizet forgalmit
Majd a forgószél után?*

Gyoma, 1923. június 3.

*Az igaz, hogy egy kicsikét
Sokára,
Megjöttek az új harangok
Gyomára.
Templomjáró öregasszony
Várta sok,
Hogy mint húzzák be a fehér
Táltosok.*

*Birálgatták az asszonyok
Mint szokás,
Hogy lesz-e majd a hangjába
Változás.
Megfelel a vastagsága
Vagy kevés,
Nincs-e rajta karcolás vagy
Repedés.*

*Aszondja az egyik asszony
Komolyan:
— Ez az egyik, mint a másik
Nem olyan.
Én úgy nézem ama kisebb*

*Mint emez,
Azir osztég biztos vékony
Szava lesz.*

*Aki buzgón minden zsoldárt
Kiteker,
Meggzólal rá egy szomorú
Presbiter.
— Ha öregszik a harang, mint
Maga is,
Meggvastagszik akkor majd a
Szava is . . .*

Gyoma, 1923, június 10.

*J*zép kis határunknak
Sok panaszos könnye,
Áldássá szökött
Fekete göröngybe.

Reng a kalásztenger,
A sok munka ára,
Bár öröm teremne
Róla valahára.

Elég volt a gondból
Elég volt a bánat,
Reménytelenségből,
Mely nyomába támadt.

Szeretnénk már látni
Egy kis jobb világot,
Csapongó, feltörő
Örömtüzes lángot.

Buzaföldek felett
A pacsirta szója,
Bár lenne a szívek

Megvigasztalója.

Folyik a könny ma is
Minden mesgye árkon,
S vágat a barna Gond
Szilaj paripákon.

Mindig csak egy kérdés,
Hogy mi lesz a Holnap?
Vigasztalan jövők
Elénk bandukolnak.

Gyönyörű gyöngyével
A magyar ugarnak,
Mindenütt, mindenhol
Üzletet akarnak.

S ki dolgozik érte
Jó és rossz időbe,
Maga még csak jól se
Lakik majd belőle.

Gyoma, 1923. június 17.

*K*örnyékezi az embert már
A guta,
Megbolondít mindent az a
Valuta.
Ugy száll az ár akár ősszel
A daru,
De ha esik, szörnyen szerény
Modoru.

Az az okos és a korrall
Haladó,
Akinek most dollárja van
Eladó.
Aki számít, hogy mi a frank
Vagy szokol,
Jó magyarom, ehhez te is
Megszokol.

Valutázik a menyasszoy
S vőlegény,
Hozományon megoszlik a
Vélemény.
Sok jó pénzzel, az após csak

*H*iteget,
S hoz az asszony egy beföttes
Üveget.

Iskolába ha megyen a
Kis leány,
Hogy ne legyen hijjával a
Tudomány,
Meggérdezi, — mert a kis lány
Nem buta:
— Papa kérem, hogy áll most a
Valuta?

És a papa még mielőtt
Tovamén,
A kezével legyint egyet
Könnyedén,
— A valuta? . . . Rá se ismer
Magára,
Sirva gondol a regruta
Korára . . .

Gyoma, 1923. június 24.

*A közgyűlés csodás egy valami,
Ahol folyton szavakat hallani,
Egy-egy szó körül — s ez épp a
nagyszerű*

Forog. akár a köszörű.

*A tanácsterem levegője hűs,
Pétermann benne a nagy köszörűs,
Felhuzza, hajtja s a kerék forog
Ami igazán nagy dolog.*

*És az arcokon kipirul a láz,
Ha Kató Lajos törvényt magyaráz,
Forog sirjában szegény Ciceró
Tekintetes . . . izé . . . ó . . . ó . . . óh.*

*Görbe asztal és köröskörül
Tanácsnokok hosszú csapatja ül
S tanácstalan néznek egymásra, csak
Ha Kertész Sándor közbecsap.*

*Őt a közérdek forró árja mossa
Ami nem jó, azt rögtön eltapossa,*

*És ha megszólal az annyit jelent;
Hogy egy fellebbezés bement.*

*Ha már megy a szó apraja nagyja,
A jussát Répás Pál se hagyja,
Nála a szó mint kard a tokban
S villan tarka körmondatokban.*

*Kisgazda érdek ha kerül rendre,
Legjobban érti Vince Endre,
A gazda sorsa merő szenvedés,
Mert a sok adó, a husába vés.*

*Harsányi Pál nem beszél tussal,
Istennel kezdi s végzi Krisztussal
És minden pontnál arra int
Járjunk a szeretet törvénye szerint.*

*Bár kergetik is egymást a szavak,
De mégis szép, hogy nem haragszanak.
Mikor kijönnek, jönnek boldogan
És elhiszik, hogy minden rendben van.*

Gyoma, 1923. július 1.

*D*una-Tisza, Dráva, Száva,
Szép divat a strimfliszára,
Itt feszül ki a lábizma,
Isten veled ősi csizma.

*Uri ember csak az manap
Kinek fején nincsen kalap,
De van strimfli és félcipellő
És így csupa előkelő.*

*Ha már egyszer uri pálya
A strimfliszár dirigálja,
A diplomát meg se nézik
Csak a strimfliszárat mérik.*

*Lehet ezzel bárki bármi,
Strimfliszárba kell csak járni,
Közhivatal viselője
Magát így kell, hogy kinőjje.*

*Nemes urak unokája
Mutatja, hogy a bokája,
Egy nagy csülök tulajdonkép,*

De hát mindegy, most ez a szép.

*Címerbe is kap majd egyet
A görbekard éle helyett,
Melyen a török vér száradt,
Festenek egy strimfliszárat.*

Gyoma, 1923. július 8.

*Ha még egyszer megszületnék
Semmi más, csak kofa lennék,
Nem kellene fényes elme
Az embernek,
Mégis lenne jövedelme.*

*Gondolni is elég egyet
Eladnék egy liter meggyet,
Ezer kroncsi lenne ára
Mint most Gyomán
És ez kérem nem is drága.*

*A borsónak, ónak, ujnak,
Éppúgy mint a zöld paszulynak,
Csak legyen ki venni merje,
Egy ezresbe
Lenne szintén a literje.*

*Mintha csak rubinná válna,
Annyit érne egy szem málna,
Volna alma, lenne körte,
Azonmódon
Ahogy a szél összetörte.*

*Pénzem lenne három zsákkal,
Kibánnék a nagyságákkal,
Lennék nyájas és goromba,
Csalnám őket
Akár húszéves koromba.*

*Kötény alatt nagy tarsolyba,
Ezres bankó ülne sorba,
Szerdák s szombatokba bizva,
Egy kis széken
Ülnék szépen és elhizva.*

*Ha pénzzel így tömve lennék
Mint a kofák épp úgy tennék,
Sírnék sorsom magyarázva,
De selyemmel
Lennék talpig felruházva,*

*Az se mindenféle fajta
Svájci munka legyen rajta,
Mellékes, hogy milyen drága
Kifutja egy
Kiló kajszin barack ára.*

Gyoma, 1923. július 15.

*Hir szerint, sőt bizonyosan
Egy új sportklub alakul,
Mely a fociball fejlesztését
Tűzte célul s alapul.*

*Vatay, ki magától már
Sok tisztséget ellőke
Vállalta, hogy ő lesz a klub
Ügyvezető elnöke.*

*Brandt János lesz az új kapus
Ki fürgén lapdára vár,
Junker Arthur, Szabó Sándor
A jobb és a bal csatár.*

*És mert ki kell tüntetni, hogy
Mint feszülnek az inak,
Készül már a rövid nadrág
Díoszegi Daninak.*

*Hogy a lapdán milyen rug majd
Nem nehéz kimondani,
Hogyha neki rugaszkodnak*

Herter Márton és Dani.

*Ki figyeli állandóan;
Ki merre és hova lök,
A tacsbíró szerepére
Vállalkozott Lach Fülöp.*

*Bús egyedül Krampner János
A mosolygó nap alatt,
Formahiba miatt ismét
Rettentően kimaradt.*

Gyoma, 1923. július 21.

*Két bús magyar a Holler sarkán,
Magyaráztat cifrán és tarkán.
Hogy a mi pénzünk úgy száll lefele
Mint a fák őszi, beteg levele.*

*Szidták a kormányt s vele Bethlent
Ő az oka, hogy a pénz lement.
Álmát az ember bárhogy szőjje,
A magyar pénznek nincsen jövője.*

*Két inas nézte a plakátot,
Amit épp a Gysc. gyártott
S hallgatták mit a két magyar beszél,
Ahogy elkapott egy-egy szót a szél.*

*Tán szerelmi ügyekben járván,
Tarka kutya átment a járdán
S a két inas egyszerre összenézett,
Egyet gondoltak s jött a végzet.*

*A gondolatot követte a tett,
Kaparintottak hamar egy követ:
— Kérdezzük csak meg a tarka kutyát,*

Mire taksálja ő a valutát?

*S oldalba vágják szépszerével,
Hogy a kutya szinte belenyul,
De a kérdésre nyomban válaszol:
— Javul, javul, javul . . .*

Gyoma, 1923. augusztus 5.

*A*gyomai vásár után
Kunságról fú a szél
S öszébb huzzák majd a kabátot,
Ha hull egy-egy levél.

Az első lépés itt az őszbe,
Egy nyarunk ismét elszaladt,
S megint csak emlék, ami halkul,
Ami számunkra megmaradt.

Sárga levél hull kalapunkra,
Kisebb a nap, az éltető,
Öreg, fellegetes alkonyokon
Szomorkodik a nádtető.

De lesz cifra új élet mégis
Nem egyszeres, de sokszoros,
Kerülgeti Kner már a dolgát
S akkor lesz hangos a Pocos.

Jönnek vendégek Finnországból
S megindul Grönland tábora,
Ugy vélik, illik megkóstolni

Milyen lesz most a Kner bora.

Münchenből jön a legfőbb nyomdász,
De az is már repülőgépes,
A Ruhr-vidékről egy pár francia,
Aki persze mindenre képes.

Jönnek álmos, nagyhaju népek,
Ripacsok és vidám kobzosok,
Akiik esznek és isznak mindig
És nem tudják, hogy mi a sok.

Im így kezdődik az új élet,
Ha őszi szél csapja a fákat,
De minden vendég elszel,
Ha kezdi az — aforizmákat.

Gyoma, 1923. augusztus 12.

*A vásári csárda mellett
A kispazda ott delelget,
Húz a cigány vigat, zengöt,
És várja az ezer pengőt
Diridom.*

*Száll az ezres, mint a daru,
Mert elment a szegény Daru,
Daru, Szegfű, meg a borja,
Kispazdáék ez a sorja,
Diridom.*

*Aki semminek se látszott,
Most vásárol Kanavácot,
Kanavácot, selyemszálat,
S aztán kezdi majd a bálát,
Diridom.*

*És ki dolgozott a nyáron
Az most iszik mindenáron;
Bár az anyjok haza hijja:
Mindég van egy kicsi hijja,
Diridom.*

*Foly a sörlé szörnyen higan,
A legyek is isznak vigan,
Most ők is jó vásárt csapnak,;
S nekimennek minden csapnak
Diridom.*

*Ponyva sátor az se lomha,
Sistereg a lacikonyha,
Muzsikában nincsen hiány,
Féllábon áll Pancsi cigány,
Diridom.*

*A fényképész nagy lencséje,
Endrödi lány szerencséje,
Be se győzi majd jogadni
Mikor jönnek János, Panni,
Diridom.*

*Uj borra, meg uj buzára
Egyesülnek nem sokára,
Bár a fénykép nagyon setét,
De már készen van a pecsét,
Diridom.*

*Csak Spitz Jakab búsul árván.
Ki-ki tekint s áll a járdán,
—Három napig csak aludtam,*

Nú, vásár volt? azt se tudtam,
Diridom.

Gyoma, 1923. augusztus 19.

A gyomai tanácsteremben
Nagy fekete gond szárnya rebben.
Felfedezték, hogy már a Körös
Aggodalomra igen örökös.

Az emberélet egyszerü nulla
Ki vízbe lép az rögtön hulla,
Legyen az Libor, legyen az Pál,
Ott már hasztalan rugkapál.

Bár tanácsnak fájni fájt,
Kidolgozott egy új rendszabályt,
Most már fürödni majd csak ott szabad
Ahol ezentul a part nem szakad.

És kimérték a Hantóskertet,
A mesgyére cölöpet vertek,
E keretek közt szabad ezentul
Fürödni annak, aki bele ful.

De lett rendelve egy mentő csolnak,
De az se ma és nem is holnap
Es a tanács előre látja

Hogy lesz majd egy evezőlapátja.

*Protekciónak nekik a követ
És küldött Pestről egy mentőövet,
Ezen aztán akad hely hatnak
Mibe mindig kapaszkodhatnak.*

*Amit nem tettek meg a nyáron,
Azt most pótolják minden áron,
Igy nincs már szívünk félelmére
Nézni a Körös fenekére.*

Gyoma, 1923. augusztus 26.

*Bár jól tudtam, hogy a ligetbe
Ninçsenek nagy szőlőhegyek,
Ugy gondoltam azonban mégis
Szüreti bálba elmegyek.*

*S mentem, mert nekem Hekuba . . .
De megállottam már a kapuba
Mert — óh Kleofás szent atyám!
Nem volt bő ingem, s bő gatyám.
Kordován csizmán lengő bádóg,
Amelyik csörög és körbe tátog.
És mi hozzá legnagyobb baj;
Jobboldalt nem volt árvalányhaj,
Pedig mondják találós elmék,
Hogy ez mind, mind szüreti kellék,
De ezzel se volt kész a szerelvény,
Hiányzott egy piros plüss mellény.*

*Azt se tudtam, hogy mit csináljak;
Bemenjek-e, vagy csak ott álljak?
És rögtön arra gondolok,
Ha így látnának most az angolok
Ebbe a dresszbe,*

*A kulturába
Bizonyisten, hogy nem ereszt be.*

*Gondoltam minden könnyen menne,
Csak egy piros pruszlikom lenne.
És véletlen jutottam rája,
Összes nőmnek volt egy szoknyája.
Amit már nem volt jó se nézni:
Ócska volt mint egy házi néni
S mellénynek jó, szüreti bála
Igy gondolom . . .
Es felültem a gondolámra.*

*Kerestem a szabókat rendre,
Bíró János, vagy Sándor Endre,
Aki egy mellényt tudna szabni,
Egy szoknyának új formát adni,
Volt „kérem“ „hátha“ és temérdek „óh“
Csak nem akadtt vállalkozó.*

*Tudták, a pruszlin hátul csatt van,
Elől meg lyuk legalább hatvan,
És a szabók miként a vének,
E sok lyuktól megijednének.*

*S indultam haza lassan szomorun
Mint aki lép hervadt koszorun,*

*Körül fogott ezen bus álom
S nem voltam a szüreti bálon.*

Gyoma, 1923. szeptember 30.

*M*egjelent egy miniszteri
Röndelöt
S ezzel egy kis magyar pénzügy
Rendbe jött.
Különösen az asszonyi
Gazdaság,
Szó sincs róla, van is benne
Igazság.

Csehországból jön a vonat
Naponta,
Visszafordul, hogyha mindent
Kioszta,
Ringyet, rongyot, Morva piszkos
Selymivel,
S kiszurják a két szemünket
Semmivel.

Szállítják a selyemkendőt
Rakásra,
Hogy a szegény vakulj magyar
Ne lássa,
Ne lássa, hogy verejtéke

*Mire hull,
Hízik a cseh tőle, hogy már
Beleful.*

*Amde erre egy kis parancs
Megjelent,
Tükörlapra festette le
A jelent,
Hogy odaát akármit is
Kavarnak,
Selyemkendő nem való a
Magyarnak.*

*Elég nekünk a régi, az
Egyszerű,
Épp az a baj, hogy nem voltunk
Sohse hü,
Ez valóban megállja az
Alapot,
De hol hagyták már a selyem
Kalapot??*

Gyoma, 1923. október 7.

*J*zegény Endröd, van most pácban
És itt nem lesz irgalom,
Éles nyállal nyalogatja
Spicli ur a: forgalom.

*Forgalom, óh aki nélkül
Azt a görbe milliót,
Mibül Endröd, ugy mint Gyoma
Kap majd egy kis földi jót . . .*

*Ebből lesz majd aszt-fald járda,
Nullás lesz a pótadó,
Endrödön is lesz egy sarkon
Cimeres nagy fogadó.*

*Csak egyszerü, hogy példának
Éppen minket festenek,
Fantázia nagy harmatja,
Ha az ügyet este meg.*

*Rólunk csak egy példát vehet
Komolynak és valónak;*

*Hogy milyenek nem kell lenni
A forgalmi adónak.*

Gyoma, 1923. október 21.

*Leszünk immár majd elegen
Sütkérezünk a melegen,
Pislákolunk bármi legyek
Akárcsak az őszi legyek.*

*Ugy sétálgat a gavallér
Subasüveg, felgyürt gallér,
Csak a kislány, az kivágott,
Ördög látott ily világot.*

*Azért kerül egy kis mámor,
Hivogat a pincegádor,
Ahol pezsdül már a karcos,
S pityizál az öreg harcos.*

*Az idő az ugysis untat
Felidézik hát a multat,
S nyulik a szó szörnyű bőre
S harcba mennek mind előre!*

*Mindenki lő, mindenki hős
Ha nőtlen, vagy ha nő,
Csatárgatnak szörnyen, roppant*

Amig ki-ki meg nem rokkant.

*Mennél jobban fogy a karcos
Annál bátrabb mint a harcos,
Hej, de minden másként lenne
Ha még egyszer odamenne.*

*Menne, de, de, de hiába
Mintha nem birná a lába,
Öreg harcos így örvendez,
Céda multnak, borus mának,
Hasztalan lett volna ugysis
Lenni döglött oroszlánnak.*

Gyoma, 1923. október 14.

*F*ürdik a holdvilág
Az éj tengerében,
Fürdik szegény Gyoma
Tervek özönében.

*Bár nem támaszkodik
Fokosa nyelére:
Lehet redukálni
Már is a felére.*

*Emeletes lesz a
Városháza tornya
S olyan lesz majd, mint egy
Nagy akta-kaszárnya.*

*Lesz külön pipázó
S uzsonnázó termek,
Amik megfelelnek
A mai embernek.*

*Még az otthonunk is,
— Nyugalom és bőség: —*

*Pisztollyal vigyáz rá
Az államrendőrség.*

*Uj terv szerint készül
Becsületes járda,
Hol unokáival
Jár a hadiárva.*

*Mert amig valamit
Valósággá tesznek,
A hadiárvának
Unokái lesznek.*

*Illemhely is készül
Sarkán a piacnak;
S nem ér senkit sorsa
Végzetes kudarcnak.*

*Illemhely, szagtalan,
Mint művirág kelyhe
S ez lesz majd a vidék
Találkozóhelye . . .*

Gyoma, 1923. október 28.

*G*ondolkozunk már előre,
Hogy mi lesz,
Hogyha Gyomán nemsokára
Vásár lesz,
Vannak, akik gyűjtik már az
Alapot,
Amiből majd csizmát vesznek,
S kalapot.

*Bizonyos, hogy lesz ott minden
Ami jó,
Félzsákba lesz kirakodva
A dió.
Cukorból lesz kurtaszáru
Kis pipa
És nyerit a mézeskalács
Paripa.*

*Ezres bankón kövéredik
A tüsző,
Különösen, hogy ha elkél
Az üsző.
Bög a tehen, s bambán bámul*

*Elöre,
Tudja tán, hogy Csapóhoz jut
A bőre.*

*Kit mindig a spriccer-panasz
Árja mos,
Tolláskodik egy kicsit az
Iparos,
Rossz holmiért szedi a pénzt
Halommal,
S vásár után házat keres
Azonhal.*

*Schön Marcinál lesz a kikötő
Állomás,
Nóta mellett folyik majd az
Áldomás.
Az ócskavas ára hogyha
Meglazul,
Oda tér be bánatába
Pap Vazul.*

*Három bakter két rendőr egy
Civillel,
Ami bemegy s kimegy mindent
Megfigyel.
— Hogy a bocskor, a kanavász,*

*Meg a bőr?
Mert ő kérem, ő az adó
Ellenőr.*

Gyoma, 1923. november 4.

*Hetek jönnek s mint a másik
Nem olyan,
Végzi dolgát a november
Komolyan.
Eresz alá huzódnak a
Verebek,
Valószínű ott sincs nagyon
Melegek.*

*Disznó rőfög minden kerek
Udvaron,
Várja míg majd perzselik az
Avaron.
Disznóéknál ez a burszuj
Hivatás,
Enni, inni és meghalni:
Semmi más.*

*Kutágasra száll a szarka
Kevélyen,
Csak a szarka szimatol még
Serényen.
Ők ott lesznek majd a toron*

*Mindenütt,
Oly pontosan mint a hogy az
Óra üt.*

*A disznótor bizony szép egy
Alkalom,
Csak nincs benne szociális
Tartalom.
Olyat hívnak vendégül, egy
Sereget,
Ki otthon is kaphat kolbászt
Eleget.*

*Azoknak kék csinálni egy
Vacsorát,
Aki otthon hurkát—kolbászt
Sohse lát.
Kinek ma is csak egy égi
Látomás,
S mindegy lenne sós-e avagy
Paprikás!?*

Gyoma, 1923. november 11.

*Oh november, bús november!
Gubbaszkodik csak az ember
És várja a holnapot,
Ásit, hogy a könnye csordul,
Oszt jobbra, meg balra fordul
Ha sült tökkel jóllakott.*

*Mert a sült tök szezoncikk lett;
Ebből fakad sok-sok ihlet.
De az ember szinte sir,
Bámulja a meszelt falat,
Hogy az extra hatás alatt
Mért mindenki verset ír!??*

*Minden kis lány, hogyha már selyp
Ha valamit óhajtva sejt,
Tán még ő se tudja mit,
Versbe fojtja, de azonnal,
Borzasztós bús borzalommal
Szive szent érzelmeit.*

*Aki bent ül hivatalban
Aktát is ír, de csak dalban,*

Gépiró, vagy könyvelő,
A tolszárat adig rágja,
Hogy a Muzsát pofonvágja
És egy vers világra jő.

Mint a tiszta nagy regösök:
— Szerelmesek, nagyok, hősök, —
Oh, hisz ez mind emberi! . . .
Bosszantóbb az benne sokkal,
Hogy röffel és fejsze fokkal
Kipengetni, hogy meri??

Főbiró úr! Nem él dalnak,
Miért mások élnek, halnak,
Ilyet nem is láthatott.
Ugy elég volt mára dalból,
Rendeljen el hivatalból,
A költőkre zárlatot.

Gyoma, 1923. november 18.

Az agyra száll az influenza
És ez kérem komoly tünet . . .
Ráérő pesti doktorok
Vitáznak a dolog felett.

Az agyra száll az influenza,
Amint erre sok példa int;
Füzérjeit az esetnek
Oh, itt mi látjuk rendszerint.

Az agyra száll az influenza
Ha Spitz kiad vendégszobát,
Es csókot hint a párnára,
Amit többé sohse lát.

Az agyra száll az influenza
Ha az adós önként fizet,
Ha Beinsróth Miska, avagy Gyuricza
Tévedésből iszik vizet.

Az agyra száll az influenza,
Sipos Sándort ha kérdenék,
Hogy az Endrödi-ut körül

Az ő kis boltja él e még?

*Az agyra száll az influenza
Ha már elindult a gyorsvonat,
S Nádudvary a kis táskával
Valahogyan lemaradt.*

*Az agyra száll az influenza
Ha zúg a szörnyű cvikkeres,
S piaci szoknya ránca közt
Egy uj adóalanyt keres.*

*Az agyra száll az influenza,
A közgyűlés, ha össze ül,
Hol Panaszos Sára kisasszony
Sokat jajgat és mégse szül.*

*Az agyra száll az influenza,
Ha Pap Laci formál jogot
S a városház emeletéhez
Publikáltat sok vályogot.*

*Az agyra száll az influenza,
Ha Harsányi magába lát.
És mégse ott, de mindig másban
Keresi a garanciát.*

*J*zegény ember sorsa
Nem válik már búra,
Osztják majd a földet
Derűre—borúra.

*Készülnek az ügyhöz
Nem kicsit, de roppant,
S jobban huzza lábát
Minden hadi rokkant.*

*Lehet már Nagylapos,
Telek vagy Póhalom,
Hogy meg ne piszkálják
Nincsen rá hatalom.*

*Mert csak az anyaföld
Kí magához láncol;
Akár Kovács József,
Ha vanszteppet táncol.*

*Nem győzi azt penna
Se a kalamáris,
Amennyi igénylő*

Jelentkezett máris.

*A birtokosztásnál
Az lesz csak a félő,
Hogy fel talál lépni
Majd egy ösigénylő.*

*Mert itt az alkalom
S lehet tőle félni:
Hogy mind eligényli
Búcsi Julis néni . . .*

Gyoma, 1923. december 2.

*H*ogy Hajdufi szobrot állít
Valahol a piactéren
Hős katonák emlékére:
Ezt valahogy mind megértem.

*Hogy Gyomának nincsen pénze,
Bár spórolna minden réven,
Hogyha hallom a forgalmít,
Könnyű szerrel ezt is értem.*

*Hogy a sárba footballoznak,
Hason csuszna és a térden,
Ezt az ifju fellángolást
Nehezen bár, de megértem.*

*Hogy Papp Vazul Kovácséknál
Különórán tanul táncot,
Ezt is értem, mert kifutja,
Ha elad egy ócska láncot.*

*Azt nem tudom csak sehogyse
Számтанilag magyarázni:*

*Hogy hogy lehet, mint Gyomán is,
Hét órakor hatórázni?*

Gyoma, 1923. december 16.

*Itt van, itt a szép karácsony
Örömteli ünnepe,
Sok kicsi ház ablakánál,
A Szeretett halkán megáll,
S zeng angyali éneke.*

*Kis ablakok üvegén át
Kivirit a gyertyaláng,
A száműzött boldog béke
Talál egy kis menedékre,
Most egy percre legalább.*

*Csilingelő gyermekajkon
Boldog mosoly lebben el.
S az ünnepi kis szobákba
Leng-lobog a gyertya lángja,
Mint égő virágkehely.*

*Kis csengő szól. Jön valaki:
Kibontja hószárnyait,
Akaratlan, csendben, szépen,
Szinte olyan észrevétlen
Szívből-szívbe száll a hit.*

*Boldog, drága gyermeköröm,
Gondtalanság szép ege,
Akiket még nem öntött el,
Hóval, faggyal, téli köddel
A Valóság fellege! . . .*

*De jó volna, ha belőled
Ránk is szállna egy kevés,
Akik hittünk álmod és dalt,
Kiket olyan sokszor megcsalt
A keserű ébredés.*

*Akik járunk néma fővel
Viharverte utakon,
Hol Kajánság lába lobban,
Mert a magyar fájdalomban
Nincs se barát, se rokon . . .*

*Ami házunk, ami házunk,
De sötét az ablaka . . .
Ha kapnánk egy kicsi lángot
Felgyujtanánk a világot
S nem lenne több éjszaka.*

*Nem lenne majd vak borulat
A felkelő nap felett,
Ha Isten is ilyet akar*

*Akkor ünnepel a magyar
Szent karácsony ünnepet . . .*

Gyoma, 1923. december 23.

*A*djon Isten jó esztendőt
Ujat, szépet, boldogat,
De most olyat kérünk, ami
Direkt a gyomorra hat.

Legyen hurka s kolbász bőven
Minden ember asztalán,
Jó krumplival birkapörkölt,
De az is csak asztragán.

Szegény ember kajla bajszán
Folyon a zsir kétféle,
S medve bőrön szundikáljon,
Ha mindennel eltele.

Legyen jó bor minden háznál,
Ez a büszke bájital,
E nélkül az emberekből
Már a virtus is kihál.

Az a boldog aki ihat,
Elfelejtí, hogy mi fáj,
S azt hiszi, hogy legalább is

Indiában alkirdly.

Lakjon jól már minden ember
Egyen, ahogy belefér,
És ugy nőjjön a pocakja,
Mint az ipar-órabér.

Nem is galamb, de sült kappan
Legyen az a tervezet,
Pecsétjébe amit iktat,
Valamennyi szervezet.

Legyen kövér minden disznó,
Amit a kondás kihajt,;
A hátán kés, hogy mindenki
Szelhessen egy jó karajt.

A dolognak legyen diszes
Három papos temetés,
Simuljon el minden redő
S harsogjon a nevetés.

Járjon mindig cilinderbe
Minden fürge fűszeres,
Az ellenőr ne tudja meg,
A blokk mellett mit keres.

*Nem kell ide semmi törvény,
A has mindent össze tart,
Uj esztendő, vig esztendő,
Igy vicceld meg a magyart.*

Gyoma, 1923. december 30.

*M*ost már aztán itt van a tél
Igazán,
Uccahosszat csilingelve
Fut a szán.
Öreg varju kint az uton
Fifeti,
Hogy a gazda lovát mivel
Etfeti.

*E téli kép feltétlenül
Megkapó,
Csak keményen köszöntött be
Télapó.
Hátán a kas fehér, mint a
Gurászta,
A meleget alaposan
Kirázta.*

*Boldog az, ki a Wagnerék
Rokona,
Nem kell annak temérdek sok
Korona,
Hogy belőle egy pár mázsa*

*Fát vegyen,
Az csak nevet, mint az oláh
A hegyen.*

*E szezonnak örülnek a
Boltosok,
Pénzek jönnek akármilyen
Rongyosok.
Lehet az Glück, avagy pedig
Kis Kalán,
A sok ezres mosolyog az
Oldalán.*

*A tanyákról most repül az
Ezeres,
Friednél iszik, aki Gyomán
Szekeres,
Most vásárol, aki asszony,
Aki lány,
Nem kérdi, hogy blokk rendszer vagy
Átalány.*

*Ujlesztendő: de nem lesz ez
Patyolat,
Az emberben más most már a
Vakolat.
Ember embert nem szeret már*

*Boldogan,
Mert szeretni: az ma nagyon
Sokba van.*

Gyoma, 1924. január 6.

*K*ifolyt a nap tüzes vére,
Nyakig vagyunk már a télbe —
S fűtögetjük kis szobánk,
Zuzmarás a tapasztalat,
A nyikorgó ágak alatt
Fagyasztó dér hull le ránk.

*Minden évben decemberrel
Világ fordul az emberrel
És változik a szezon,
Prémes bundát ölt magára
Minden asszony, óh a drága,
Hogyha lát már amazon.*

*S nő az ipar nagy aggálya;
Üres lett a football pálya
Mert fáznak a beckererek,
Enélkül az ipar semmi
Biztos, hogy tönkre fog menni
És a világ nem kerek.*

*A GySC mérkőzésen
Nincs már minden doktor résen,*

*Ha egymást tapossa meg,
Bevonták a viatorlájuk
Kik eddig vigyáztak rájuk,
Ők, a rendőr őrszemek.*

*Bár mindennek fent az ára,
A jó borra, a buzára
Házasodik, aki ép.
Hogy ne csusszon se le, se fel:
A sarkantyut jól kösse fel
Aki e pályára lép.*

*Mert nagyon szép, téli estén
Kis szobába csak kettecskén;
Általános vélemény,
Csak az a baj, hogy egy hétre
Mindent ráteszünk a tétre
S már sántít a költemény.*

*Egyre-másra van már bál is.
Készülődnek nagyba már is;
Nem is lenne hét a hét.
Egész nap csak járja, gyurja
Kovács József már úgy tudja,
Könyv nélkül a turdamét.*

Itt vannak a disznótorok,

*Jó bort nyel a száraz torok.
És a kolbász füstre száll,
Most is úgy van, mint azelőtt
Ez a legszebb ideál.*

Gyoma, 1924. január 13.

*Jó magyarom: jön a kölcsön,
Vágj vig arcot;
Tengernyi sok bubánatra
Még az oláh is kér sarcot.*

*Rövid láncod egy arasszal
Ki lesz toldva,
Most hull le majd a sok áldás,
Mint a polyva.*

*S a vigyorgó jó szomszédok
Leselkednek,
Jövendőbe vetett hite
Marad-e még a lelkednek?*

*Figyelik a mozdulásod:
Van-e óra,
Amikor még vágyva nézel
Rá, a magyar lobogóra.*

*Sziveden a közöny kérge
Ha felenged,*

*Bizonyára tesznek róla,
Hogy elmenjen minden kedved.*

*Még szerencse, hogy ilyesmit
Ugyse látnak;
Aki magyar, oda se néz
A mostani rongy világnak.*

*Ki törődik most azzal, hogy
Mi a vége?
Csak üresen ne maradjon
Se a gyomor, se a gége. . .*

Gyoma, 1923. január 20.

*Járták a jágerek
Ki erre, ki arra,
Nyulat teritettek
Fehér ravatalra.*

*Meglőtték a nöstényt,
Rálőtték a himre;
Aladár éppen úgy,
Mint Zoltán, vagy Imre.*

*Aki vadász ember,
Igen jámbor fajta;
Pedig a puskája
Nagyokat lök rajta.*

*A vadász szívében,
Szenvedélyek forrnak.
Neki megy mindennek,
Ároknak, bokornak.*

*Durrant a Keselyös
Meg a telki pusztá,
Boldog nyul az, aki*

Szárazon megúsza.

*De a telki földek
Kellős közepébe,
Vörös róka szegült
Főbiránk elébe.*

*Csitt, csatt, csitt csütörtök . . .
Vigyorgott a róka,
S főbiránk fegyverét
B listára róttá . . .*

*A vadászéletben
Csak legszebb az este,
A szenvedély pirja
Az arcra van festve.*

*Hallgatja Szent Péter
Odafent a mennyben,
Azt a sok füllentést,
Ami itt elrebben.*

*Minden vadász ember
Szent Péter kegyeltje,
Mindjárt füllent, ahogy
Falatját lenyelte.*

*Az évad napjai
Immár alkonyulnak,
S a boglya tövében
Polkáznak a nyulak.*

*A vadász uraknak,
Kik küzdöttek tettel,
Hátulról köszönnek
Csendes szeretettel . . .*

Gyoma, 1924. január 24.

*Gyönyörű szép most a telünk,
Almodó,
Fehér paplan gyanánt borul
Rá a hó.
Igy pihen az őstermészet
Avarja,
Egyedül csak Terék Miska
Zavarja.*

*Gyönyörű szép, — csak a vége,
Az a kár, —
Hogy a fehérség utója
Csupa sár,
Képzелhetni azt a csupa
Vizözönt,
Ami majd a tavasz során
Ránk köszönt.*

*Majd hogyha a tavaszi szél
Lengedez,
Kocsis Sándor kocsmája is
Rendbe lesz.
Lesz majd neki rendes széke,*

*Szapura,
Tavaszig még meg is higgad
A bora.*

*Három pipát szoritgat az
Agyarán,
Ugy köszönti a vendéget
Magyarán,
Mégfogja a gallérját a
Kabátnak:
— Mi kell komám? Istenit az
Apádnak! . . .*

Gyoma, 1924. február 3.

*Oh február, szomoru február,
Nem kértem tőled mikor lesz nyár;
Azt se kértem sokáig élek-é,
Csak az áramdíjat emelik-é?*

*Forog, jár a Tiszavidék malma,
Mi felettünk nagy az ő hatalma.
Mert a pénzünk mindig másra kellett;
Világitunk tökmag olaj mellett.*

*Nincsen ebből olyan nagy baj kérem,
Nem látszik a fekete fehéren.
Hamarabb lesz asszony a kis lányból,
Mint mikor a villanylámpa lángol.*

*Ugy mulattak nagyapánk korában,
Faggyugyertya sercegett a bálban;
Nem látszot a szeplő, májfolt, lencse,
Az asszonyhoz mégis volt szerencse.*

*Igy megy férjhez majd mindenki lánya,
Ha szundit a petróleum lángja,
Ha a villany oly drágán világit,*

Nem fordul ki még se a világ itt.

*Ahhoz nem vagyunk mi csak meg szokva:
— A villanydíj az nem nől szoknya, —
Bocsánatot, — zokon ez ne essék,
Hogy azt mindig feljebb emelgessék.*

Gyoma, 1924. február 10.

*A szegény magyarnak
Temérdek a gondja,
Mióta százféle
Adóteher nyomja.*

*De ezen valahogy
Segíteni lehet,
Sikerült találnunk
Egy új adónemet.*

*Az új adónemen
Bizonyosan nyernek
S ajánlhatjuk hön, a
Pénzügyminiszternek.*

*Még a kivetés is
Igen könnyen menne
S ez az új adó a
Pocak-adó lenne.*

*Kinek pocakja van,
Az jele a módnak,
Igy alapja lehet*

A pocakadónak.

*Diószegi Dani,
Spitz Jakabbal élén,
Segítne a pénzügy
Mai nehézségén.*

*Kinek a fejében
Mozitervek forrnak,
Ilyen adót rövünk
Vatay Gábornak.*

*Kovács Gábor s Gergely,
Vagy Multas a rőfös . . .
Ilyen adónemre
Kiváltkép előnyös.*

*Ez az összeírás
Nem lenne hiányos.
Itt fizetne adót,
Nádudvary János.*

*Bárki legyen is az
Adóalap hőse,
Az adócsalásról
Itt nem lehet szó se.*

*Aki adót fundál,
Ajánlhatjuk néki,
Mert az adóalap
Így nem kerül még ki.*

Gyoma, 1924. február 17.

J öröm a fejemet
Nem más egyeben,
Minthogy mi lehet a
Világegyetem??

*A világ egyetem
Egy nagy forgalom.
Benne minden eszköz,
Ő a hatalom.
Alkatrésze minden,
Ha él, vagy ha nem,
Egy jégtábla épp úgy,
Mint a női nem.*

*E csuda egységbe
Benne van a löcs,
Akár az ostornyél
Vagy kocsikenőcs.
Strimfliszár vagy nyulós
Harisnyakötő,
Mint a köves útban
Benne van a kő . . .*

Az egyetemben van
Minden emberi,
Búza, árpa, korpa
És a tengeri.
Benne van a töke
S nemzeti hitel,
A szalonna ára
S a lisztkivitel.

Konkolyozó rosta,
Szeméthullató,
A papucsszeg épp úgy,
Mint az autó.
Ásó, kapa, villa,
Kettős vaseke,
A zengő madárdal
És a brekeke . .

Űr és köbtartalom
S minden térfogat,
Minden légüres tér
A bolygók alatt.
Ez mind a világnak
Egy-egy egyebe
S aki tudni akar,
Ezt mind vegye be.

E sokszerűségnek
Kozmosz a neve,
A nagy iskolás könyv
Ezzel van tele.

Azon töröm aztán
Őszes fejemet,
Hogy e csudavilág
Nagy egyetemet,
Amik itten vannak
Mozognak és járnak,
Miért nevezték el
Éppen most Hangyának?

Gyoma, 1924. február 24.

A jégtörő Mátyás után
Jön a tavasz nem soká
S Krampner János horgászni megy,
A gyomai hid alá.

A tanyai árokparton
Eljött már a Március.
Es kizöldül a reménység
Ez a szegény ősi juss.

A reménység, hogy majd jobb lesz,
Ha üdvözöl a tavasz,
Bár a magyar felleg olyan,
Hogy hol esik, hol havaz.

Reméljük, hogy nem lesz rajtunk
Sodoma és Gomora,
És Erdei Lajosnak is
Csiszolt lesz a modora.

Olcsóbb lesz majd a nadrágszár
A cipő és a kalap;
S lesz majd Gyomán olyan ügyvéd,

• *Ki perel, de nem harap.*

És Siposnak, kit a nagy Sors
Egy uj boltba eresztett,
Schvarc zsidó tűz gomblyukába
Apostoli keresztet.

Községháza uraiból
Nem csinálnak, csak rabot
És a lakáshivatal se
Intéz el egy darabot.

Hoz a tavasz uj szerencsét,
Ki még most is hizlaló;
Olyan lesz a bugyellárjs,
Mint egy mecklenburgi ló.

Fried Gézának hoz a tavasz
Egyforma jó borokat,
Ami után nem kell szedni
Az aszpirin porokat.

Hoz a tavasz Miskának is
Szép pénztárcát, de nagyot,
Hogy ne szóval fizessen csak
Minden ujság anyagot.

És hozzám jár iskolába,
Ha férjhez megy, a leány,
Mert szeretni, mai napság, —
Az komplikált tudomány.

Igy köszönt be tavasz után
Mirtuszággal majd a nyár,
Mert mégis csak többet tud az,
Aki iskolába jár.

Gyoma, 1924. március 2.

Itt van, itt van, itt a
Gyomai vásár,
Az lenne különös,
Ha nem lenne sár.

Vásárfia, bőven
Most is csak kerül,
Megvan a jó szándék
Minden ház körül.

Hoz majd ez a vásár
Sok vásárfiát,
Csak titokba tartja,
Kinek, hogy mit ad.

Mézeskalács szívet
Kap a kis leány,
S hosszú cukor méze
Csal az ajakán.

Igy Komárominak
Cséplőgarniturt,
Csapágyat, mit a gyár

Direkt neki furt.

*A forgalmisták is
Kapnak valamit,
De csak Szabó bíró
Tudja azt, hogy mit . . .*

*Vesztettejszenyelet
Láda Lajos kap,
Ezzel ácsol gyorsan
S a leghamarabb.*

*Kik között állandón
Fellángol a harc:
Testvéri csókot kap
Sipos és a Schwartz.*

*Halász Poldi kap egy
Nagy pesti babát,
Hadd mulassa egyszer
Kedvire magát.*

*Korpát kap a gazda
Mulhatatlanul,
A fejét vakarja
És a korpa hull.*

*Lehet, kiadóm is,
Hogy megkönyörül
S egy nagy bankóhajtást
Vág a töviről . . .*

Gyoma, 1924. március 9.

Bujdosó magyarok éneke.

*Könnyeit hullató őszi hervadáskor
Fájhat a levélnek, elválni az ágtól.
Ahová a szívem oda volt már növe,
Hogyne fájna nékem elszakadni tőle.*

*Szabadság, szabadság, láncra vagy te
[verve*

*Bujdosik a magyar, ki arra, ki erre.
Emitt is, amott is felzokog az ének,
Szabadságát sirja a céltalan élet.*

*Északra meg délre egy nap süt az égre
Magyarország napja nem ez a nap
[mégse.*

*Hajh, hasztalan élet, hajh céltalan álom
Hová üzöl minket a bus magyar tájon?*

*Szebb itt a szivárvány háromszinü
[lángja,*

*Amikor kifeszül Isten kapujába
Gyönyörűbb a csillag égő ragyogása,*

Ha fürdik a tejut ezüstös porába.

*Hej, ha szárnyam volna, tudom
[visszaszállnék.
Van még ott egy kis ház, addig meg se
[állnék ;*

*Kicsi udvarában, kék ibolyás kertben,
Rámgondoló szívvel vár valaki engem.*

*Szép jegybeli mátkám óh ne várj hiába;
Öltözz fel a gyászos, fekete ruhádba,
Mert a szerelem is sirbahullott álom,
Dérré fagyott harmat, gyenge
[virágszálon.*

*Tudom én, tudom én mért olyan
[kesergő,
Mért olyan szomorú a tavaszi erdő ;
Tudom, hogy a levél vérpirosra válik.
Tudom, hogy szeretlek egész a halálig.*

*Nyomodat keresve borulok a porba,
Minden kis virágot megkérdezek sorba.
Imbolyogva néznek, ki tudja, ki tudja,
Magyar bujdosónak hová visz az útja?*

Gyoma, 1924. március 16.

*Gyoma s Endröd riadó leánya,
Szállj ki a tanyak közül,
A fogyasztó, ki a tejet várja
Bögréd ellenében ül.
Int a reggel halvány fénye,
Csak egy kicsi jó tej kéne.
Olyan aki nem vizes,
A fogyasztó arra les.*

*A tehénnek ugyan nincs nadrágja;
Nem kell neki strimfli se,
De a tej az mégis méreg drága,
Nem lehet megszokni se.
Naplementig legel vigan
És a tejet adja higan,
De ha a tej jól fizet,
Mért iszik oly sok vizet?*

*Óh, a tehén még is kultur állat,
Járdán megyen kifele.
A nyomába füzöld illat támad
S bodros por száll felfele.
Meg-meg fordul az ut jelén, —*

*Mit gondolhat szegény tehén?
Azt-e, hogy finom a tej
Vagy rád gondol: aki fej??*

Gyoma, 1924. május 11.

*A salátaszazon
Beköszöntött végre,
Okos gondolatunk
Tehetjük a jégre.*

*Nem kell már az ujság,
Csupán a papirja;
Az se jó minőség, —
Még szép, hogy kibirja.*

*Most van a keletje
Habzó árpalének,
Szegény vendéglősök
Ebből is megélnek.*

*Sört iszik, aki úr,
Estétől nappalig;
Hab van a pohárban,
De sör alig — alig.*

*Ez a meleg jelleg
Van a városházán,
Egy-két úr dolgozik*

S az is busan, árván.

*Annak is kifele
Villog szeme párja,
Olyan, mint aki a
Tizenkettőt várja.*

*Jó, hogy még Esztike
Folytonosan folyvást,
Ad a panaszunkra
Utbaigazítást.*

*Egy-két héttel előbb
Meleg volt az álmunk
S alig néhány napja,
Már hüvösre vágyunk.*

*Im Szabó barátunk
Korda uram helyett,
Mindjárt azon kezdi
Hogy foglaljunk helyet.*

*Van az irodában
Egy kicsi kis diván,
De náluk hűsölni
A jó fene kíván.*

Gyoma, 1924. május 25.

*B*udapestről olyanformán
Szól a dal:
Nem lesz Gyomán szolgabíró
Hivatal.
El teszik egy kicsit odább
Messzire,
Hogy ne legyen senkinek itt
Terhire.

Ugy találták valahol az
Okosok,
Hogy emiatt Magyarország
Terhe sok.
Üldöz minket mindenhol a
Nemezis
S jön még ehhez amaz is, meg
Emez is.

Kitalálja még valaki
Valaha,
Hogy például minek itt az
Iskola?

Tudományból nem sugárzik
Ugyse fény.
S jó lesz úgy mint szép nagyapánk
Idején.

Minek ide posta, vasut,
Az ipar?
Elég az is, mit a cica
Bekapar.
Szokol, dinár és a lei, ha
Egy halom,
Egyedül az üdvözítő
Hatalom.

Minek ez a girbe-görbe
Téglaut?
Hol a kutya is megsántul
Hogyha fut.
De erre is készen van a
Felelet,
Felszedik és van városház
Emelet.

A magyarnak minek dohány?
El vele . . .
Nekünk jó lesz a sóslórum

Levele.
Valahonnan úgy hangzik a
Nagymise
S utoljára nem lesz nekünk
Semmise.

Igy haladunk előre és
Lefele,
Akárcsak a szederinda
Levele.
Nyári estén csibukszónál
Meglehet?
Felettünk még Montenegró
Is nevet.

Gyoma, 1924. június 2.

Itt van a nagy vizsga
Folydogál javába,
Megyen a tudomány,
Földig ér a lába.
Répás Pál a kérdést
Alighogy feltette,
Azonnal tratata,
Tretete tretete.

Tudják a neveit
A fűnek, a fának,
Hány pár cipő kéne
A selyembogárnak.
Minden szóra szót vág
Az ifju levente,
Tratata, tratata,
Tretete, tretete.

Tudják azt, hogy Ádám
Meg a csinos Eva
A paradicsomban,
Találkoztak néha.
És Kain volt, aki

*A gyomai vásár
Elmult immáron,
Folytatása lesz majd,
De csak a nyáron.*

*Sok szép marha elment,
De egyelőre
Meglehetős számmal, —
Maradt belőle.*

*A vásári kocsmák
Aratása ez,
Egy jó félesztendőt
Kifut és fedez.*

*Dupláron uszott
Minden semmiség,
Aki csak fizetett:
Olvadt, mint a jég.*

*Mert három nap alatt
Gazdagodna mind,
Sűrű garas, nékik*

Az még nem forint.

*És sirva fakad a
Vendégfogadó,
Hogy mi a csudáért
Oly sok az adó?*

*De mi kitől kérjük:
Mért drágább a bor?
Mely tökét se látott,
S mégis egyre forr?*

*De mi kitől kérjük:
A sörös pohár
Szinültig a habbal
És félig se jár?*

*De mi kitől kérjük:
Egy darab kenyér,
Egy ház békebeli
Árával felér?*

*De mi kitől kérjük:
Mért drágább a hús?
Mikor minden hentes
Mulat, s egy se bús?*

*De mi kitől kérjük?
— S a szívünk remeg, —
Hogy itt az árákat
Hát ki szabja meg? . . .*

Gyoma, 1924. június 8.

*A földet vetette,
Tratata, tratata,
Tretete, tretete.*

*Tudják, hogy merre van
A Káspi-tó öble,
Mennyi a buzának
Mázsája, vagy köble.
Tudják, hogy az embert
Isten teremtette,
Tratata, tratata,
Tretete, tretete.*

*Tudják, hogy odafent
A Göncölszekérnek :
A kocsikenőccsel
Soha fel nem érnek,
Kenetlenül járt el
Milljó év felette,
Tratata, tratata,
Tretete, tretete.*

*Tudják, hogy szőrös a
Kócos medve talpa,
Amig unalmában
Simára nem nyalta,
Hogy a magas Tátrát*

Örökös hó lepte,
Tratata, tratata,
Tretete, tretete.

Köszönet mégis a
Tanitói karnak.
Tudnak a nebulók,
Amit csak akarnak.
Magára vessen, ki
A szót nem értette.
Tratata, tratata,
Tretete, tretete.

Gyoma, 1924. június 22.

*D*e szép is volt a pünkösdi
Vasárnap,
Dobogott a szive minden
Leánynak.
Csitt-csattolt a kapu-kapu
A varrodák kapuja,
Mert a próbát nincsen lány, ki
Megunja.

Lebegett és lobogott a
Grenadin,
Rózsa virult minden szép lány
Kebelin.
Lágy grenadin, csupa-csupa,
Az is csupa kivágott,
Fene látott ilyen szegény
Világot.

Ujság az, hogy: Kovács József
Üveges,
Azt mondja, hogy a tányéron
Nem keres.
Nyit mellette bode-bode,

*Majd egy csinos bodegát,
Piros borral pingálja ki
A falát.*

*Lesz ott minden hideg, meleg
Felvágott,
Diószegi, mit még tavaly
Levágott.
Lehet kapni ákos-mákos
S más világi kifliket,
Egyelőre ő se tudná,
Hogy miket.*

*Ujság az, hogy táncot lejt az
Iparos,
Átalány lesz, ámbár az is
Takaros.
Elmulik az adóbélyeg
Elöl-hátul nyalása,
Mit ugy tettek, hogy azt senki
Ne lássa.*

*Aki köztük a legtöbbet
Szenvedett,
Összeáll és rendez majd egy
Ünnepet.
Óh ennek az ünnepélynek*

*Oka-foka nagy oka
S Nádudvary Miska lesz a
Szónoka.*

Gyoma, 1924. június 15.

*Az Isten a munkát
Most megkoszorúzza,
Szépen mutatkozik
Mindenütt a búza.
Pittypalattyszó mellett
Kasza pendül már is
S dől a rend a földre,
Mint aranykaláris.*

*Ez a hatás látszik
Most minden cseléden,
Nem kapni leányzót
Se földön se égen.
Oda se fütyülnek
A paplanos ágynak,
A marokverői
Nyílt pályára vágnak.*

*És sok-sok nagysága
Most zöldül és kékül,
Itt maradt magára
Minden cseléd nélkül.
Ő mosogat szépen,*

*Akár egy kis angyal, —
Csak nem danol hozzá
A megszokott hanggal.*

*És mint az almafa
Virággal tavasszal,
Állandóan tele van
Örökös panasszal.
Hol a teje fut ki.
Hol a rántás ég el
S ilyenkor perbeszáll
A csillagos éggel.*

*Minden boldogságnak
A cseléddel vége,
Tótágast áll mindég
A családi béke.
Menekül a férj és
Sóskönnyeit issza,
S csak magába sóhajt:
— Mari gyere vissza . . .*

Gyoma, 1924. június 19.

*Ez a Gyoma szép kis város.
Sok néppel telis-teli,
Csak olyan még, mint a kislány,
Ki báját nem ismeri.*

*Korzója az ugyan nincsen,
Délelőtt és délután,
De kis fiuk nagy labdával,
Hátulrul rugnak kupán.*

*Van egy Holler Kávéháza
És előtte mü-liget,
Kurta farku tarka fökszi,
Ahol vigan átüget.*

*Van ott viz is, szép zöld tükri,
Ugy hívják, hogy Holtmeder,
Szép zöld tükör sima lapján
Sok kis macska ott hever.*

*Van itt sok-sok nyirfaseprű,
Sepernek is eleget.
És szerdán a városháznál*

Folyik ez a művelet,

*Elvégre ez nem oly nagy baj, —
Nem is olyan nagy csapás;
Ahol seperni való van,
Seperni csak ott szokás.*

*Van neki egy szép sajtgyára,
Szörnyen hatott rá a nyár,
Mert az orrát mind befogja,
Aki egyszer arra jár.*

*Van neki most fürdöháza,
Amit Seydl alkotott,
Csak kuncsaftot nem kapott rá
Eddig legfeljebb hatot.*

*Igy s e szerint Gyoma halad
S szép az élet kelleme,
Mert mindlunk sok minden van,
Csak az nincs, mi kellene.*

Gyoma, 1924. július 26.

*U*ásár után az idő már
Őszre jár,
Maholnap már azt se tudjuk
Volt-e nyár.
Szépen, lassan jön az őszi
Fuvalom
S barátunkká szegődik az
Unalom.

*E*reszkedik reggelenkint
Majd a köd,
Nyáremléket szép csendesen
Mi beföd.
Ködön átal szűrődik az
Őszi fény,
Mint a titkolt könnyeken át
A remény.

*I*lyenkor az ember halkan
Elborong,
Mibe kerül Wagnernál a
Fadorong?
A köd leszáll, ámde feljebb

*M*egy a lei,
Rágondolunk és rögtön van
Ami fáj.

*F*aboltosok sorsa lesz jó
Egyedül,
Ősznek, télnek előre is
Hegedül.
Szárak fáján ámbár nincsen
Semmi húr.
Mégis ő a legszebb hangu
Trubadúr.

*N*a de azért még se szakad
Ránk az ég,
Vigasztalás az is lesz itt
Még elég.
Van már bankunk még pediglen
Nemzeti,
Lesz ott pénz, akárki meg
Nézheti.

*L*ilahasu nagy bankói
Forognak,
Mint a nagy hal végén a kis
Horognak.
Százeezeres a legkisebb

*Pénzegység,
Kell-e ennél jobb állami
Egészség?*

*Jó magyarom ne busulj az
Ősz mián,
Mert most a pénzt úgy hordhatod
Talyigán.
Mi mindennek mi az ára
Mellékes:
Ugyis te vagy a színházi
Kellékes.*

Gyoma, 1924. augusztus 10.

*H*onnan jössz te oly leverten
Bús pajtás?
Mért kisirtabb egyik szemed
Mint a más?
—Oláh András pénztárnoktól
Hozom e nagy bánatot,
Mert adóban rettentően rám rakott!

—Ne sirj pajtás, töröld le a
Könnyedet,
Lesz még ennél több adó is
Ugy lehet.
Ritka buza ritka árpa
Na meg az a ritka rozs,
Ritka adó, aki nálunk
Takaros.

*Törődnek is azzal igen
Keveset, hogy mi az a jövedelem
S kereset.
A szanalás szempontjából
Ami sárga mind arany.
Izzadhat rá zöldet, kéket,*

Aki most adóalany.

*Sok adónak csak van egy jó
Háttere,
Sok embernek lesz belőle
Kenyere.
Fő-, al-, mellék- végrehajtót
Szerveznek be majd egy rajt,
Aki Budai-víz nélkül
Hajt, hajt, hajt.*

Gyoma, 1924. augusztus 18.

*Árvák leszünk, de igazi árva,
Ki leszünk a villanyból is zárva,
Asztalunkon petróleum serceg;
S ülünk, mint egy elátkozott herceg.*

*Mint a majom, felszalad a fára,
Ugy szalad a villanyáram ára,
Az ember még eddig csak meguszta.
De már kevés a ballai puszta.*

*Gondolatom tovább is fűzzem,
Mi lesz a villanyos közüzem?
A közüzem haszonhajtó üzlet,
De amiből Gyomára csak bűz lett.*

*Minden hónap egy rendelet készül,
S a villanyár újra kiegészül,
Keressük kereken kerekre
Hónaponként nehéz ezrekre.*

*Drágalátos szép gyomai villany,
Te nálunk már csak azoknak illanj,
Akinek van legalább hat ökre.*

Más náció bucsuzhat örökre . . .

*Hü olvasóm azért te ne fázzál,
Egy kis tökmag kerül minden háznál,
Nagyanyánk is, amikor még lány volt,
Tögmagolaj mécs mellett világolt.*

*Nem kellett, hogy villanynál virrasszon,
Lett belőle mégis ifiasszony,
Tán puhábban ölelt is a karja,
Mint, aki most a villanyt csavarja.*

Gyoma, 1924. augusztus 24.

*Gyoma Endröd és vidékén
Megy a cséplés mindenütt.
Kit felhevit az eredmény
És kit pedig jól lehűt.*

*De a gépész mindenütt ur
És vígan él, sejahaj! . . .
Az asztalra kerül minden,
Ha csak kakas volt tavaly.*

*Egy tanyába, száz tanyába
Nem esznek ők semmi mást,
Csak vén kotlót, mely kiköltött
És vén kakas paprikást.*

*Minden gondos gazdaasszony
Frissíti a sereget,
Öreg kakas, öreg kotló,
Éltek ugyanis eleget.*

*Ezért oszt a sok gépész ur —
Majd ha egyszer hazatér,
Kukorékol, kotyog, vartyog,*

Amennyi csak belefér.

*Csak Szilágyi Feri bácsin
Aggódunk még rengeteg,
Hogy azt a jó öreg hust
Néki ott ki rágja meg?*

Gyoma, 1924. augusztus 25.

*Ú*ékony sürgönydróton
Gubbaszt már a fecske,
Mintha azt mondaná:
Közeleg az este.

*Közeleg az este,
Mert itt van szeptember;
Változik az idő
És halad az ember.*

*A hat esztendősek
Iskolába járnak,
De csak oly nehezen,
Mint a siró árnyak.*

*Igérhetnek otthon
Szilvát, körtét, almát,
Félik a tanító
Rettentő hatalmát.*

*Szeptemberben érik
A szőlő is szépen,
A vendéglős ipart*

Isten tudja mire vár?

*Ilyen kenyér termő hajtást
Látunk, de nem keveset.
Egy kacsintás, csak egy lökés
S kész a heti kereset.*

*Fő az, hogy van hosszu öszünk
Nem esik és nem havaz,
Érzést lop be a szivekbe
Akárcsak a friss tavasz.*

*Fried Géza is bucsut vett már,
Nem kordén, de batáron,
Ott kötött ki asszonyért az
Ipoly-viski határon.*

*Izesebb a házasember
Valamennyi falatja,
Hosszu útját Farkasinszki
S Dógi Gyula siratja . . .*

*Közegészség . . . az is mintha
Sárga őszre hajlana,
A bacillus tenyésztésre
Szörnyü nagy a hajlama.*

*Halott macska domborodik
Az ártézi kut körül,
Gyereksereg, mint hatóság
Körülállja, s úgy örül.*

*Birálgatják sorra, szépen,
Nöstény-e, vagy kan agár.
Döntse el a rendőrbácsi
Majd ha egyszer arra jár . . .*

Gyoma, 1924. október 19.

Ez izgatja éppen.

*Döngetik a hordót,
Jó-e az abroncsa,
Jó homoki bornak
Ebbe jön a roncsa.*

*Ugy látszik, most mindegy:
Pista, avagy Áron,
Mérik a savickát
Rettenetes áron.*

*S szomoruan üldögél
A borivó ember,
Régi liter helyett
Csak két decit rendel.*

*Ilyenformán aztán
Még megérjük egyszer,
Hogy temérdek sok lesz
Majd a józan ember.*

*Ki csak vizet iszik,
Hivén, hogy nincs kára;
De ha attól berug,
Vihetik Gyulára . . .*

Gyoma, 1924. augusztus 31.

*F*elveszem hát újra én is
Az elejtett fonalat,
Krónikázni itt minálunk,
Mindig akad bő adat.

*E betörő bus világban
Hasztalan most, aki s:r,
Ugyse tudja, hogy reggelre
Mikor olvad el a zsir.*

*De most van egy kis szeppenés:
Polgárör jár mindenütt,
S találkoznak a sötétbe,
Amikor az óra üt.*

*Mikor egymás kopját hallják
Megbujnak és úgy lesik.
És egymás fejére ütnek' —
No ez biztos megesik.*

*Na de van még kis Gyomában
Biliárd és kártyavár,
Amivel a közrendészet*

Isten tudja mire vár?

*Ilyen kenyér termő hajtást
Látunk, de nem keveset.
Egy kacsintás, csak egy lökés
S kész a heti kereset.*

*Fő az, hogy van hosszú ősziünk
Nem esik és nem havaz,
Érzést lop be a szivekbe
Akárcsak a friss tavasz.*

*Fried Géza is bucsut vett már,
Nem kordén, de batáron,
Ott kötött ki asszonyért az
Ipoly-viski határon.*

*Izesebb a házasember
Valamennyi falatja,
Hosszu utját Farkasinszki
S Dógi Gyula siratja . . .*

*Közegészség . . . az is mintha
Sárga őszre hajlana,
A bacillus tenyésztésre
Szörnyü nagy a hajlama.*

*Halott macska domborodik
Az ártézi kut körül,
Gyereksereg, mint hatóság
Körülállja, s úgy örül.*

*Birálgatják sorra, szépen,
Nöstény-e, vagy kan agár.
Döntse el a rendőrbácsi
Majd ha egyszer arra jár . . .*

Gyoma, 1924. október 19.

*J*áz mérföldre esik
Gyomától Velence,
Azt mondják, nem kell ott
Sohasem kemence.

*C*öldpökön épül
Ez a furcsa város,
Minden kapuküszöb
A vízzel határos.

*M*ennek is özönen
Tündér csodájára,
És mindig meséli
Aki arra jár.

*A*kinek van pénze
Temérdeket bír a,
Annak ugyan mindegy
Dollár, szokol, lira . . .

*M*ennek vizet látni,
Ahol vig az ének,
Mennek Velencébe

De mi a fenének??

*B*alga ember lehet
Aki ezért fizet,
Jöjjön csak Gyomára
Itt ingyen lát vizet . . .

*O*lyan nagy az árok,
Akár csak a tenger,
S víziszonyba esik
Ha ránéz az ember.

*É*s ha még pár napig
Az idő így kedvez,
Nyavalyás Velence
Mi leszel te ehhez???

Gyoma, 1924. október 26.

*Ita Giza, na Giza,
Tudja mi a Deviza ?
Az egy furcsa nagy központ,
Pont.*

*A biz a, a biz a,
Nagy ur az a Deviza,
Nem ám holmi darabont,
Pont.*

*Akár ősz, akár nyár,
Minden bankár oda jár,
Ott számolja le a bont.
Pont.*

*Mert a sok valuta,
Hol okos volt, hol buta,
Most ott nézik a plafont,
Pont.*

*Mert ahol ön jön át,
Csak szidják a koronát.
Majd egy lesz a horizont,*

Pont.

*Sem amaz, sem emez,
Még a tőzsde sem jegyez,
Mi a lei, a márka, font,
Pont.*

*Óh kedves Gizike,
Hát most már bizik-e ?
Ez menti meg majd a hont,
Pont.*

Gyoma, 1924. november 2.

*Ita Giza, na Giza,
Tudja mi a Deviza?
Az egy furcsa nagy központ,
Pont.*

*A biz a, a biz a,
Nagy ur az a Deviza,
Nem ám holmi darabont,
Pont.*

*Akár ősz, akár nyár,
Minden bankár oda jár,
Ott számolja le a bont.
Pont.*

*Mert a sok valuta,
Hol okos volt, hol buta,
Most ott nézik a plafont,
Pont.*

*Mert ahol ön jön át,
Csak szidják a koronát.
Majd egy lesz a horizont,*

Pont.

*Sem amaz, sem emez,
Még a tőzsde sem jegyez,
Mi a lei, a márka, font,
Pont.*

*Óh kedves Gizike,
Hát most már bizik-e?
Ez menti meg majd a hont,
Pont.*

Gyoma, 1924. november 2.

*Itt van a Mars földünkhöz közel.
Esténként nyíltan direkt ránk tüzel,
S a Marslakók, mint a szellemszárnyak
Ilyenkor hozzánk vizitbe járnak.*

*Sorra járnak a föld lakóit.
Szimatolják, hogy milyen jó itt,
Kis Nyitrai a sürgönydróton
Továbbitja mind azonmódon.*

*Természetes, jöttek az esték,
S a Marslakók Gyomát is lesték.
Kleinél akartak szállni éjszakára,
De az már hétkor be volt zárva.*

*Na de ott volt sarkon a másik,
A vendéglő ugyis csak ásít,
Hát csak nekiront rögtön két kuvasz,
Azt se tudták szegények, mi az!*

*Majd felkeresték Kovács Józsefet,
A Szkupcsinában ugyan mi lehet?
Mivelhogy elmúlt naplemente,*

Terék Miska pontosan megjelent-e?

*S látták merengni, ősi multon,
Világít, ahogy ült a pulton;
Ósapayt, hogy öklét rázza,
S csakis az adót magyarázza.*

*Látták üzemét Pap Vazulnak,
Alatta a nagy kék azurnak.
Fából árult épp vaskarikát,
Amilyet még a Marslakó se lát.*

*Látták Fried Gézát utra készen,
Célja biztos, de nem egészen.
Ott akadtak rá valahára,
Honfibuban Vargha Gyulára.*

*Tovább mentek, hogy mit látnak,
Neki vágta a Mirhóhátnak.
Hogy a Szilágyi Ferenc gépe
Mégfolyósodott, avagy ép-e?*

*S Nádudvart látták a bankban,
Igazgatott, s elnökölt nagyban.
S a Marslakók nem tudni mi végre,
Könnyezve szálltak vissza az égre.*

Gyoma, 1924. november 7.

Cefre, cefre, jaj, de szagos
Ez a sűrű cibere.
Rég csömöszli már a falu
Sok álmatag embere.

Gyoma kellős közepén is
Éjjel nappal száll a füst
És a szende ganétüzön
Gőzölögve forr az üst.

Korfu sziget, narancs erdő,
Mirtusz illat s egyebek,
Ha túl tesz a votkaszagon,
Hát a fene egye meg.

Mondják, hogy van gyógyhatása,
Kivált aki köhögős,
Mert feltétlen mellre szivja,
Ha fiatal, ha idős.

Sőt az öreg Nádudvary
Házat cserélt emiatt?
S élvezi a légi fürdőt,

Ha nappal, vagy alkonyat.

Wagner Marci szép háza is
Azt hitte hogy Dánia,
De a magas szomszédságot
Meg kellett már bánnia.

Én azt hiszem, a vajgyárral,
Az ő baja nem komoly.
Más örülne, hogyha tejjel
Az udvara telefoly.

Már pedig az ő udvara
Tejjel folyó Kánaán.
De Kleinné is részesedik
Valamelyes hányadán.

Gondolatom bárhogy füzzem,
Azt nem értem csakugyan,
Mért minálunk, ha közüzem
Annak mindig szaga van ??

Gyoma, 1924. november 13.

*Itt van a hét szenzációja;
Ez nem a szentjános kenyér,
Kit a majom, görbe farkával
Leráz a fáról és elér.*

*Nem hozták ezt fürge borügynökök,
Kiknek munkája puszta pancs.
Megérkezett tornyos falunkba
Nagy ládaszámra sok narancs.*

*Békeidőnek szép emléke
Ma minden boltba otthonos,
Narancsol most aki főur,
S ki a teknőnél állva mos.*

*Valljuk meg azt, hogy nem is drága,
Bár termett tul a tengeren;
Narancs, narancs, ez most a fontos
Ami átfut az emberen.*

*Narancsot árul minden üzlet.
Könyv és papir kereskedő,
A hentes és a boxkenőcsös*

S a legjobbat Nagy és Bedő.

*Én is usztam immár az árral,
Fiam, lányom adtak parancsot:
S megindultam lehajtott fővel.
Hogy szerezzek egy-két narancsot.*

*Ők még nem ettek. Hisz régóta már
Nem volt itt nálunk ilyen csemege,
De a borecet mehet tova,
Na attól sincs olyan melege.*

*Verejtékcseppként törik ki rajtuk,
A titkos bánat, mint gyöngykoszorú.
Sóhajtozgattak mind a ketten:
— Istenem, atyám, jaj de savanyu . . .*

*Félig megszántam őket én is
Figyelő arccal, mégis dultan,
De a narancs bevásárlástól
Az biztos, hogy megszabadultam.*

Gyoma, 1924. november 20.

*H*ogy engedi szerény rangom,
Üldögélek ott kint a gangon,
Nézem, hogy a fehér bikanyál
Uszik, gomolyog s tovaszáll.

*Ami feltétlen merész dolog,
Egy pillanatra arra gondolok,
Hogy Hajdufi ha ilyet látna,
Most milyen verset kombinálna?*

*Lenne benne hulló falevél,
Mégis, epesztő langy tavaszi szél,
Szív, dal, virág és a rubikon,
A versből aztán így lesz lexikon.*

*De töprengésem szakad hirtelen,
Mert az udvarban szörnyű zaj terem,
Ordít a tyúk, ahogy torkán kifér,
Hogy az erekbe szinte hűl a vér.*

*Összes két pulykánk a szomszédba száll,
Repül a tolla, mint a rózsaszál,
Krákok a kacsá, a kutya vonít,*

*Megnézem mégis — mondok — mi van
[itt?*

*Óh, de nem láttam én ott egyebet:
A fiam hányta a cigány kereket,
Égnek fordult az összes két ina
És úgy járt mint egy bomlott masina.*

*Ez az egészség: — ugymond — semmi
[más,
Ezt magyarázta tegnap Palotás.
Aztán újra tett egy nagy fürge kört
Ugrott, bukott s az orra betört . . .*

*Ez az egészség? Mint a bamba
Álmélkodok rajta magamba.
Ez a sport, mely acéllá marja,
Aki most a jövő magyarja?*

Gyoma, 1924. november 27.

*M*egjelent egy hivatalnok
Rendelet,
Gorombául beszélni már
Nem lehet.
Lehet, hogy ez ő reájuk
Nagy csapás,
Mi azt hittük, hogy már ez is
Hivatás.

Rendelettel tanítják az
Illemet,
Elejteni a szives szót
Mint lehet.
S kit eddig a kis kutya se
Marasztott,
Igy fogadják ezután a
Parasztot :

— Isten hozta édes János
Barátom,
Mindjárt, mindjárt csak a tollam
Bemártom.
Itt a fotel, itt a puha,

*Itt tessék,
Hogy mint szolgál az a becses
Egészség ?*

— Hát a kedves felesége
Rebeka,
Rezeg e még néha ugy a
Dereka ?
Angyalasszony . . . a két szeme, —
Igazán, —
Olyan mint a harmatcsepp a
Rezedán . . .

— Oh igazán olyan kedves
Az eset,
Ugy örülök, hogy engem fel
Keresett.
Nos, hogy vannak ők a drága
Csemeték ?
Tudom, hogy még a szemük is
Húpikék . . .

— Hát az a szép Riska tehén
Megvan-e ?
Mert hogy fel és lelép az a
Lépfene.
Amde megtesz mindent ami

*Emberi,
Méltóztatik tudni az a :
Huhn Feri.*

*— Kegyeskedjék feltárni most
A panaszt,
Bizonyára cselekedték
Ezt vagy azt.
Óh, szívünkön minden jogos
Védelem . . .
Óh, irgalom örök atyja
Légy velem.*

*Igen kérem, ez lesz most már
A divát,
Szép szó, lágy szó, ami csak a
Szívre hat,
Csurog, csepeg az édes szó
Mint a méz,
Ezt megszokni . . . ez lesz aztán
A nehéz.*

Gyoma, 1924. november 30.

*Budapesten nagynehezen
Felfedezték a falut,
Kiállítás özönéből
A falunak most kijut.*

*Összeszednek minden etvaszt,
Mit a falu produkál,
Ez a tükre, hogy a magyar
Meddig él és meddig áll.*

*Lesz ott buza, korpá, ánizs,
Mindenből csak egy marik,
Ebbe őszi, ebbe fárad
Az agilis Krecsmárik.*

*Adhatok már biztos képet,
Hogy a tárgya mi leszen,
Hogy ennél még jóval több lesz,
Előre is felteszem.*

*Igy: lesz ottan ezer penna,
Ami írja az adót,
És látunk majd szenteltvizes*

Fellebbezést meghatót.

*Kovács József illemtanár
Egy egész nagy könyvalak,
Egy tégl a kövesutról,
Amin hasra hullanak.*

*Hatszáz részvényt álit ki a
Gazdasági Takaréknak,
A pénzügyi helyzetünkről,
Hogy legyen egy tiszta kép.*

*És akik a fogyasztóhoz
Örökké oly kedvesek,
Olcsóbb áron szerepelnek
A gyomai hentések.*

*Kocsis Sándor három pipát, —
Két kisebbet egy nagyot, —
Egy bödönt a Klein vendéglő,
Mint Gróf Jenő meghagyott.*

*Nagyba készül a rendőrség.
Az lesz a szép, az, —nahát!—
Kiállítja a Schwartz zsidó
Hült helyét és lábnyomát.*

*Ott lesznek e régi nóták
Mint Kakati hegedül
És azt hiszi Farkasinszki,
Hogy ő tudja egyedül.*

*Krampner János hajfürtöket,
Miket viselt hajdanán,
Hogy legyen min elmerengni
Majd az élte alkonyán.
Óh a falu olyan kedves . . .,
Minden lesz itt igazán,
Óh te öreg Kaszás csillag,
Ragyogj soká e hazán.*

Gyoma, 1924. december 14.

*N*em sokára ránk köszönt már
Szép Karácsony ünnepe,
Embersziv óh szállj magadba
Hogy valóban ünnep-e?

*Nem mindenütt hajlik földig
Biztosan a zöld falomb,
Mert, hogy sok helyt átsötétlik
A „nincsen“ s a néma gond.*

*Gond, hogy újra jö a holnap
S a holnappal új robot,
Karácsonyfa csillogása
Aztán megint megkopott.*

*Nékem a sors másként hozza
S vigan ülök ünnepet,
Mert hogy kérem a kiadóm,
Gavallérul meglepett.*

*Hogy ezután a Krónika
Fűszerezze a lapot,
Kapok tőle monogrammot*

S minden hétre hat napot.

*Igy oszt Bugyi elvtársammal
Allok közös alapon,
S majd egymásra hivatkozunk
Az ünnepi szent napon.*

Gyoma, 1924. december 21.

„Eljött a karácsony
Nagy deres szakállal;
Lyukas a bocskorunk,
Nem győzzük szalmával . . .“

Igy szólt a köszöntő
Valamikor régen,
Boldog magyar világ
Áldott idejében.

És fordult a gazda
E pár szóra máris,
És mindenütt megnyílt
A kis bugyelláris.

A jó gazdaasszony
Leszelt egy kalácsot,
Érjen a szegény is
Egy boldog karácsonyt.

Szép karácsony este
Szép örökzöld fája,
Elszorul a szívünk,

Ha most nézünk rája.

Nekünk véres sorsok
Ránknehezült átka,
De sok mankót rakott
A karácsony fára.

Rajta a magyar sors
Koldustarisznyája,
Barna szomorúság
Települ alája.

A karácsony este
Leggyönyörűbb éke,
Te voltál ezelőtt :
Szeretet és Béke.

Szeretet sugára,
Béke melegsége,
Szálj le az emberek
Szive közepébe.

Fütetlen kis házak
Ablakain szálj át,
Villogtasd ez estén
Álmok fehér szárnyát.

*És hogy kiket ebek
Letépni akarnak :
Szébb karácsony legyen
Egyszer a magyarnak.
Gyoma, 1924, december 23.*

*Minden esztendőben egyszer
Ránk köszönt a Szilveszter.
Vele nőnek, vele mulnak
Az ábrándok és az álmok:
— Boldog újévet kívánok.*

*Jókor reggel, harangszó sincs,
Megroppant az ajtókilincs,
Gyereksereg úgy hömpölygött
Mint a vizen a hullámok.
— Boldog újévet kívánok.*

*Csak várta, hogy muljon az éj
Megindult a fürge borbély,
Numerusként sorra vette
Kiknek nőtt ki a szakállok :
Boldog újévet kívánok.*

*Majd a kutya szörnyen vonít,
Almélkodik, hogy ki volt itt, ?
Nagy fekete kéményseprő
Kivel akkor szembe állok :
— Boldog újévet kívánok.*

*Küszöböm sokszor taposta
Most rendszeresen jött a posta
De most nem azt adta tudtul
Mikor lesznek Spitznél bálók:
— Boldog ujévet kívánok.*

*Ki máskor sok mindent restelt
Pincér hajlott gummi testtel,
A sztösszü és kéremásson
Mondta vigan a pohárnok:
— Boldog ujévet kívánok.*

*És a szabóm, aki nincsen
Mert, hogy nincsen semmi kincsem,
Azt hitte, hogy rossz posztóért
Itt születnek a dollárok:
— Boldog ujévet kívánok.*

*Suszterinas bus csapatja
Egyszeribe ötje-hatja,
Nyomába a többi szakma,
Bevett divat már ez nálók:
Boldog ujévet kívánok.*

*Megjelentek Hamza s társa
S huzták a nótát nyársra,
Muzsikáltak, hogy csak szépek*

*Mirhóhátton mind a lányok:
Boldog ujévet kívánok.*

*Igy megyek az esztendőnek
Mint akit lyukasra lönek,
Zsebem, mint a téli fészek
Ugy kiürült s némán állok:
— Boldog ujévet kívánok.*

Gyoma, 1925. január 4.

*V*igasság istene
Leszállott a földre,
Rózsafátyolt terít,
A temérdek könnyre.

Volt belőle bőven,
A közel s a távol,
Máiglan is nem más
Csak fekete fátyol.

Mégis perdül a tánc
S száll a szilaj nóta,
Ahogy nem tette egy
Emberöltő óta.

Hejehuja, vigság,
Akár merre nézel,
Én uram teremtőm,
Ki győzi ezt pénzzel ?

Máskor is volt jókedv,
Máskor is volt élet ;
De ilyen nagy lángra

Még sohasem éledd.

*Mikor elmult holtak
Csillagszeme rebben,
Tud-e gyönyörködni
Most az emberekben ?*

*Szeges ostorával
Itt suhog a végzet ;
Árva magyar népem
Tán vesztedet érzed ?*

Gyoma, 1925. január 11.

*B*üszke most magára
A gyomai járda,
Mert, hogy készül kérem
Majd a betonjárda.

Ahol hangos koppal
Szikrát ver a patkó,
Azt mondják nem telik
Ebbe most már hat hó.

S új örömnék indult
A bánomkert tája —
És járdáról suttog
Minden eperfája.

Hát még a Besenszeg
Menyecskéje, lánya.
A főjegyzőnk hosszú
Életét kívánja.

Kik a városházán
Rég odabent ülnek:
A sima uttestnek

*R*ettentőn örülnek.

Ők eddig botlottak
Szinte szakadatlan,
De a sima járda
Nem lesz-e szokatlan?

Ha egy kicsit ázik
Igen-igen sikos,
S elvágódik rajta
Schwartz éppugy, mint Sipos.

Aki esküdt ember,
Vagy céhbeli fajta,
Ne nézze a tornyot
Hány óra van rajta.

Mert hasztalan nézni,
Azért mondom éppen,
Jár a négy oldalán
Pont négyféleképpen.

Szeme a négy oldalt
Amig körüljárja,
Esetleg kicsuszik
Alóla a járda.

Gyoma, 1925. január 18.

A gyomai modern lányok
Hócipőbe járnak,
Ha sétálnak a faluba
Abba botorkálnak.

*És tipegnek és topognak
Mint egy kicsi medve,
Mint akinek az élethez
Most jött meg a kedve.*

*A hócipő bolyhos, mint a
Vén ígás ló csülke.
Uj divat ez, ahogy Árpád
Ezt a hont megülte.*

*A hócipő tartozéka
Egy harisnya-féle,
De oly vékony hogy az ember
Ugy néz rá, csak félve.*

*Mert valóban attól fél, hogy
Pókháló a szála,
S egy erősebb sóhajtástól*

Mindjárt messzeszállna.

*De hát akkor hogy jön össze
— Tudja a teremtő! —
Hócipő meg flórharisnya.
Ez a cifra kettő.*

*A hócipő, a hócipő,
Megjárná ez eddig,
De a hóra meddig várunk?
Meddig, meddig, meddig?*

Gyoma, 1925. január 25.

A merre csak lát halandó:
Hordják a jeget,
Panaszszó sincs, mert ebből is
Kaptunk eleget.

A jégverem telve immár
Torkig mindenütt,
Nagy bőséggel lesz a nyáron
Ami majd lehűt.

Dicsekszik most ezzel minden
Vendégfogadó,
Mintha nem hűtné eléggé
Az a sok adó.

Érdekes, hogy gyűjtik nyárra
Mindig a jeget,
Mért nem gyűjtik össze nyáron
A sok meleget?

Hátha azt is el lehetne
Tenni télire,

*Mért nem gondol egyszer Koncsek
Az ilyesmire?*

Gyoma, 1925. február 1.

*Jaj de magas, jaj de magas
A Holler nagy fogadó,
Még ennél is, még ennél is
Magasabb most az adó,
Hogy felrepült, mint a gólya
Ősz fele,
Csüng a lába mint a hóhér
Kötele.*

*Isten veled, isten veled
Te örökös vigalom,
Már ezután nem pendül meg
Nótára a cimbalom.
A magyarnak lefelé áll
Az orra,
Minden garas elmegy az
Adóra.*

*Mert az adó, mert az adó
Az most nem a tavalyi,
Ezt legjobban tudhatja most
Sok társával Vatay.
Mert izzadhat sokat avagy*

*Keveset,
Nem futja az esztendei
Kereset.*

*Na de azért, na de azért
Jó feleim türelem,
Aki adót nem fizet, majd
Az tartson ki én velem.
Nem csinálunk életünkbe
Más hibát :
Összefogunk és írjuk a
Krónikát.*

Gyoma, 1925. február 15.

*J*árok borongva kint a temetőn,
Ahol pihennek csendes emberek,
Lehajlik némán a száraz avar
S oly halott néma az árkos berek.

*Kaszáló már az öreg temető,
Ahol csak süppedt sírok vannak,
Vagyonadó vagy, kereseti,
— Aki ott van — mindegy már annak.*

*Egyszerre kúrthang karikáz felém,
Futok riadtan, ugyan mi lehet,
Uramisten! Trappol az uton
Öttagból álló tűzoltó menet.*

*Es fujja, fujja a kis Kun Ferenc
És Köhler Miska oly taktusra lép.
És utánna az öttagu család
Rakja a lábát ötvenfélekép.*

*Tűz van, itt tűz van bizonyára.
A vér hül és egyszerre lázzad,
Ahogy, látom, hogy megrohanják*

A mit sem sejtő szegényházat.

*És egyszerre lobban a kémény,
Rajta keresztül szalmalángja :
Tüzzel pucolják ki a kéményt
S legfeljebb az uj ruha bánja.*

*Óh ez a mű-tűz szépen sikerült.
Nádba, tetőbe nem volt kár legott,
Csak a Szerető hős kezében
A sugárcső kificamodott.*

*S végignézte Madaras elnök ;
Nézte, nézte Wagner Marcival,
Ki állva a helyzet magaslatán,
Parancsnokol és nagyokat rivall.*

*A két fő-fő. A sors tréfája-e,
Hogy aki eddig szitott csak tüzet,
Most hogyha látnak egy kis parazsat,
Ráparancsolják rögtön a vizet.
Gyoma, 1925. február 22.*

*F*elt mondják, hogy éjfél tájba
Kisértet jár most Gyomán,
Valahol a kis templomnál
Szabó Benkó oldalán.

*Hosszu fehér lepedőbe
Amerre csak elsuhan,
Mozdul minden butodarab
S hozzá egész komolyan.*

*Felugrik a cirokseprű
Majd fáradtan visszahull,
És csak szüköl a komondor,
Vagy meglapul mint a nyul.*

*A tükör is himbálódzik
Ijedtébe a falon,
Ilyen világcsudát látni,
Régen nem volt alkalom.*

*Nyujtófa a mángorlóval
Vidám fürge táncra kap,
S járják körbe addig, amíg*

Rájok nem köszönt a nap.

*Majd álmot hint a szemekre
S álmot látunk mint soha,
Igy például felépül egy
Beszenszegi iskola.*

*Magnetikus nagy álomba
Halljuk, ahogy Madaras
Kiáltja a tűzoltóknak:
— Ki a mell és be a has! . . .*

*Megkísérli kísérteni
Miért sokak arca bús,
Hogy ezen a kis országon
Mért legdrágább itt a hus?*

*Óh e fehér kísértettől
Szerteszéjjel néznek itt,
Igy Frid Géza őrt fogadott
Még pedig len éjjelit.*

*Oh hogy Gyomán kísértet van,
Uj az ujság s megkapó,
De legalább kiköltözött
A házból minden lakó.*

Háziur ki a lakóját
Lakoltatná eleget,
Fogadjon egy kísértetet
S nem kell tenni egyebet.

Gyoma, 1925. február 29.

Jáncolnak a nyulak
A csutkakup körül,
A szabadulásnak
Valamennyi örül.

Letelt a félelmek
Borus éjszakája,
S a vadász uraknak
Most alászolgája.

Összefogódkodnak
Körbe-körbe járnak,
Beillene szépen
Egy jelmezes bálnak.

Muzsikál a szellő
Szép citera hangon
S nézi Bere Imre
A tanyán, a gangon.

Nézi, hogy a vén nyul
Tüzzel magyarázza,
Hogy mi a szerelem

Olthatatlan láza.

*Ami csak úgy terem
A szívbe, magától
És még félni sem kell
Most, Kató Gyulától.*

*Ősapai immár
Patronját kilötte,
Csak nyulat nem látott
Hátul, se előtte.*

*A Serkédi bácsi
Fegyvere sincs töltve,
A régi szerencse
Nem jár már karöltve.*

*Ujul az új szezon :
A spenót, a sóska,
S nem ad nyulvacsorát
Immár Kovács Jóska.*

*Élnek most a nyulak
Vidámabb világot
Es üdvözlik a gyomai
Vadásztársaságot.*

*Kettő, de a lábát
Háromfelé rántja,
Akárcsak a tüzoltóból
Legujabb plakátja.*

Gyoma, 1925. február 8.

*El*szállt már a fecske
Nem is vettük észre,
Hogy fordult az idő rajtunk
Novemberi ősze.

*Máskor olyan szép volt
Fecskék indulása,
Új tavasz, sok reménynek
A vissza várása.*

*S most nem várunk semmit,
Néziünk csak a mára:
Adó, adó, ezt susogja
A tengeri szára.*

*Pedig zörög folyvást
S nem titok a szója,
Volna neki nem is kevés
Mondanivalója.*

Gyoma, 1926. november 15.

*L*emondok az élet
Minden örömről,
Ami volt, az elmúlt,
Vissza ugyse térül.

*Lemondok Tiszakürt
Savicka boráról.
A trafikról, melyet
A kistőzsde árul.*

*Lemondok mi egy kis
Életerőt onta,
Lemondok és nem kell
A tojás rántotta.*

*Lemondok a nyulról
Mit Erdei Imre
A mai nap is küld
Az én mezeimre.*

*Lemondok arról, hogy
Gyomai plakáton
Agyonurazzák az*

Egyszerű kabátom.

*Lemondok arról, hogy
Csapó Imre hentes
A billiárd mellett
Iszonyu befentes.*

*Lemondok, lemondok,
Azért is lemondok,
Nem bánthanak többé
A közügyek, gondok.*

*De én nem engedek,
Legyen egy hajszálnyi,
Legyen az Hajdufi,
Legyen az Harsányi.*

*Ah mit! Hogy lemondjak??
Nem vagyok én bíró,
Még esküdt ember se
Csak krónikairó.*

*Bár a lemondásra
Mindenféle késztet,
Tovább is viselem
Ezt a büszke tisztet.*

*Ezt a sok lemondást
Amit már meguntam,
En az Elöljárók
Könyvéből tanultam.*

Gyoma, 1925. március 8.

*Ti hét vezér véreből származott,
Ti a hazának hű fiai mind,
Ünnepeljétek ezt a nagy napot,
Ünnepeljétek szívetek szerint.
Háromszinű tépett zászlótokat
Emeljétek büszkén, magasra föl :
A szabadság hajnalsugára az,
Mi rajta fénylik, rajta tündököl.*

*Ünnepeljétek ezt a nagy napot,
Midőn a fény elüzte a telet.
Mikor az ige testet alkotott,
Mit prójétek lánglelke hirdetett.
Virágfakasztó enyhe nagsugár
A természet bilincset rázta le ;
S fölrázta a nagy régi tespedést
A szent szabadság áldó szelleme.*

*E nap magyar lett újra a magyar.
E nap a nemzet ujjá született,
Honszerelem s a régi hősi kar
Ma újra fogtak hű testvérkezet.
A börtönajtón felpattant a zár,*

*Hogy mi rabok már nem leszünk
[tovább,
Turul madár szállt bércen, halmokon,
Suhogta a szabadság himnuszát.*

*Kit uri önkény tiprott bármikor
S verejtéke barázdán gyöngyözött,
E nap szabad lett a jobbágy, a pór
S diadalt ült egy korhadt rend fölött.
Egyenlőség, testvériség szavát
Vallotta, hitte, gazdag és szegény,
Az egy magyar hazáért vert a szív
A palotákban s koldus tüzhelyén.*

*E nap hozsánnát zengjen ajkatok.
Gyuljon öröme magyar ajkatok,
Mit megszerezték ősapáitok :
E nagy eszméktől el ne térjétek.
Ugy kívánja zászlónk becsülete,
Melyre sokszor reáfreccsent a vér,
Mondhassuk, hogy nem volt hiába,
Amíg e földön csak egy magyar él!*

*Hozsánna néked tavasz virága,
Kit napsugár a földből felfakaszt,
Odatüzünk hitünk zászlójára,
Hogy hirdess, hirdess újra egy tavaszt.*

*Mert te hoztad reánk e szent napot,
Mert itt fogamzik lelkünk ihlete :
Magyar szabadság, egy új március,
Áldjon meg a magyarok istene !*

Gyoma, 1925 március 15.

*Kongatják a vén temetőt,
Hol csákánnyal, hol fejszével,
Öreg akác, rózsabokor
Együtt sir a siró széllal.*

*Csendes ember, aki fekszik,
Nem lesz ahol álmát szőjje,
A temető olyan mint a
Csudaballa sík mezője.*

*Ha visszatér a temető
Siratgató csalogánya,
Keresi a régi fészket,
Keresi, de nem találja.*

*Orgonafák szelid bokra
Gyökerestől ki van vágva,
Korhadt fejfa néma szemmel
Ugy bámul e bus világba.*

*Öreg, avas vén koporsók
Mikor el-elbeszélgetnek,
A suttogó árnyas lombok*

Vissza többé nem felelnek.

Mert széna kell az egyháznak,
Olyan kövér, ami megdől.
És a széna olyan drága
S iskola is lehet ebből.

Bánomkerten, Besenszegen,
Avagytalán Tokajfalván,
Hogy a sok kis apróságunk
Ne legyen majd olyan halvány.

Ne kelljen majd a templomig
Dideregni sárba, fagyba,
S szegény anyja ne találja
A csemetét összefagyva.

Nemes a cél, vén temető
És e szándék bizonyára,
Majd a sok jó széna árán
Megvalósul nem sokára.

Gyoma, 1925. március 22.

Keresem a tavaszt
Seholse találom,
Pedig a meleget
Én is tőle várom . . .
De sokszor tekintünk
Fel a magas égre,
Hogy azt a kis napot
Láthatnánk-e végre ?

Fehér falú tanyánk
Bánat koszoruzza,
Egyre soványodik
Körülte a búza.
Talán még a termő
Jó kedve is elment,
Ugy kiszámították
Rá a jövedelmet.

Nem zendül a mezőn
Lágy tavaszi ének,
Sőt strimfli és nadrág
Kell a kis csirkének.
Milyet uri ember

Visel állandóan,
Akár kisüt a nap,
Akár pedig hó van.

De közgazdaságunk
Az nem állott resten,
Állatkiállítást
Csinált Budapesten.
Megfordultak ottan
Elevenek s holtak,
A kiállításon
Gyomáról is voltak.

Azt a hosszú utat
Nem sok állat bírta,
Bégetett a bárány
S mamája a birka.
Nyerített a kanca,
Felbögött a riska,
S rádión felfogta
— Nádudvary Miska.

Bár nem jött a fecske
S elmaradt a gólya,
De jött kinek-kinek
A vagyoadója.
Ez aztán a madár

Mert hogy szárnya sincsen
S mégis elég ahhoz
Hogy meleget hintsen.

Ám atyámfiai,
Kik jártok az Urban,
Bizakodjatok még
Egy jövő azurban.
Lehet, hogy a gondok
Most redőket vésnek,
Ne nézzétek másnak
Csak bevezetésnek . . .

Gyoma, 1925. április 5.

*F*lakult a kövesuton
Két konkurens vállalat,
Egymásnak a működése
Feltétlenül összehat.

*Hertel Miska borbélyboltja
Ment egy kissé távolabb,
Bácsi Géza bankja csuszott
A helyére, mint a hab.*

*A két üzlet egymás mellett
Most már vigán konkurál,
Mindkét helyen beretválnak
Mint a fürge portugál.*

*Hertel Miska szappanhabbal,
Kölni vízzel, s így tovább,
A bank minden szappan nélkül
Ami oldalzsebbe vág.*

*Drága most a beretválás
S a bankó egymásra hull,*

*Arra volnék csak kíváncsi
Egymást melyik éli tul?*

Gyoma, 1925. április 12.

*E*lmult hát a husvét
Kedves locsolása
S megnőnek a lányok
Akárki meglássa.

Igy nőnek nagyra az
Eleven virágok,
Örömré vagy bura
Tenni a világot.

Én ezt a locsolást
Emlékembe vésem,
Mert, hogy volt egy néhány
Jó megfigyelésem.

Mit a divat világ
Megkezdeni nem mert,
Hát most meglocsolta
Az ember az embert.

Igy Fried s rá Kerekes
Aki volt a társa,
Alkoholmentes szeszt

Locsoltak egymásra.

*Rózsa viz szagától
Ugy nőjön a mámor:
Meglocsolták egymást
Pikó és Vas Gábór.*

*Kató Lajos jegyző
Erdei Lajosnak
Ugy odalocsolt, mint
Akit szépre mosnak.*

*Beinschroth Miska s Bartoly
Áldoztak a honnak,
Együtt vállalkoztak
Egy-egy otkolomnak.*

*Oláh András bátyám
S a gondnok Nagy Endre,
Ők is mindig egymást
Locsolgatták rendre.*

*Mint az öreg macska
Ki már mindent restel,
Én is megindultam
A megfáradt testtel.*

*Akiknek nem jutott
Szól ez az izenet:
Fogadják utólag
Jószagu vizemet! . . .*

Gyoma, 1925. április 19.

*J*tt a május szép orgonás,
Langyos meleg hajnala,
Pezsdülhet a vére tüzzel,
Kinek van még hajlama.

*Eresz alatt kergetőznek
Hangos szavu verebek,
Kezdődik a fészekrakás
És hasonló egyebek.*

*És indul a pedagógus
Kutatni a zöldbe ki,
Ahol a föld szivverését
Jobban lehet hallani.*

*Elemzi az öreg földet
Az ügybuzgó Krecsmárik,
S mindenféle fajta földből
Lesz kezében egy marik.*

*És meg lesz majd állapítva,
— Mert ugy vagyok mint a jós, —
Hogy a föld az szilárd anyag,*

Nem pediglen csepfolyós.

*És hogy voltak Kelta sirok, —
Később a hun ivadék,
Ezt mutatja az elszántott
Rozsdaette vasfazék.*

*Óh, az ilyen gyűjtemények
— Mert hogy sorsa mostoha, —
Feltétlenül örülni fog
A polgári iskola.*

*Lesznek aztán ráadásul
Nem is egy, de szinte sok!
S egymást érik a ligetbe
Kis és nagy majálisok.*

*Ropogtatják majd a táncot,
Hogy reszket a Rilapos.
De kár, hogy az ilyesmire
Nem vagyok már hajlamos.*

Gyoma, 1925. május 3.

*Ér
Andröd felett borong a ború
Kiütött a polgárháboru.
Egyelőre nincs még hullaszag,
Csakhogy egymásra mind haragszanak.*

*Egymással ott mindenki hajba kap,
A doktor, a gazda, a bankár, a pap,
Közbe mindennap felzúg az ének
A Szeretet nagy Istenének.*

*Hát így vagyunk mi mindörökre,
Ez a magyar sors tiszta tükre,
Egy eldobott kő gyűrűdzik folyvást
S mint a hullám felfaljuk egymást.*

*Nekivágódunk majd a partnak,
De akik teszik, mit akarnak?
Ez a játék olyan szokatlan,
De valami forr, mint a katlan.*

*Öreg jó gazdák, akik voltak,
De porladóban, mert immár holtak,
Most ez ujszerű mániának*

Egyet-mást biztos mondanának.

*Mondanák, hogy egykor nem volt így.
De most az ember öntelt és irigy,
Mondanák, hogy sok van ami fáj,
De egy kicsit csilhapodj Mihály.*

Gyoma, 1925. május 10.

*B*odrosodik szépen, busan
A saláta és spenót;
Eheti a szegény ember
Ezt a sok-sok földi jót.

*Legfeljebb ha gondolkodik,
Akkor lesz az arca bús,
Mert hogy tisztos nagy távolban
Marad minden, ami hus.*

*Na de hát, ez nagy melegben
Igen gyomorterhelő,
Most tisztán az üde zöldség
Ami uj s előkelő.*

*Ez a május smaragdgyöngye,
Ez a zöldszin, semmi más,
És ez a színösszejátzás
Közügyünkben is csodás.*

*Igy, zöld mind a járdaprogramm,
Mert micsoda élvezet,
Hogyha nincs mellette árok*

Ami vizet elvezet.

*E nélkül a járda mellett
A viz át és összefut,
S horoggal keresni, hogy
Hol is van a kövesut.*

*Zöld most a föld és a nyilttér
Mi hetenkint megjelen.
Szép zöld képét adja annak
Ami mult, jövő s jelen.*

*Zöld a parancs, hogy jelentsük,
Hogy mennyi a zöld vetés,
Hiszen akár mennyi volna,
Az adóba mind kevés.*

*Zöld az asztal s a gondolat,,
Hol fundálnak ennyi jót,
Ezért nem jut nekünk semmi,
Csak saláta és spenót.*

Gyoma, 1925. május 17.

*T*ádudvary Miska
*Nyomdát vett vala,
Saját nyomásából
Jö minden dala.*

*Ezután csak friss hir
Tömi a lapot,
Mert a nyomda teremt
Minden alapot.*

*Lesz majd csitri kis leány
Nem is egy, de hat,
Aki állandóan
Papirt hajtogat.*

*Szedőszekrény mellett
Egy nyomdászlegény,
Fizetését várja
Minden elsején.*

*Mintha ingyen adnák,
Ugy kél majd a lap;
Az ujság irásnak*

Nyomda az alap.

*Én csak attól tartok,
Hogy se bent, se kint,
És három nap múlva,
Eladja megint.*

Gyoma, 1925. május 21.

*M*egyek az uton lehajtott fejjel,
— Ez már nekem rendes szokásom —
Amig megyek, ez a pihenőm
És ezt is a gondokba ásom.

*Igyekszik egy asszony előttem,
Hadonászik mind a két karja,
Mert hogy a gyerek is menne vele,
Ezt meg az asszony nem akarja.*

*Bög a gyerek, mint egy fióksakál,
A széles ucca szinte zug bele,
Ripakodik az anyja szörnyen,
Nem tudja már, hogy mit tegyen vele.*

— *Punktum és pász! mondom hogy*
[nem jösz!]

*Ne visits itt. Minden hiába!
Hallgass! Látod ott jön a bácsi,
S kitétetlek a Krónikába . . .*

*És a gyerek rögtön elhallgatott,
Ugy nézett rám remegve, félve,*

*Csak állt, csak állt, tétován, bambán,
E szörnyőség igézetébe.*

*A Krónika a felhős égnek
Napsütéses könnyhullatása,
De még magam sem hittem volna,
Hogy ily biztos a gyógyhatása.*

Gyoma, 1925. május 10.

*Azt írják a pesti lapok,
Hogy van minden ami jó,
Búzánk is lesz most az idén,
Legalább két billió.*

*A miniszter jelentése
Rettenetes kedvező,
Mig mi, itthon csak azt látjuk,
Hogy se búza, se mező.*

*Nincsen szalma, hát még fa,
— Fogytán van a csutkatű —
Még a pergelt levesünk se,
Még az se egyöntétű.*

*Gazdasági felügyelőnk,
Oh az volna jó néhány,
Hol veszik ezt a jelentést
A gyorsvonat ablakán.*

*Igy aztán az ország képe
Oly gyönyörű és csodás,
Hogy feltétlen beleszédül*